

โศลกบทที่

๑

With a glance of your eyes
เพียงเจ้าชม้ายเนตร...

“Oh...Orgie!!!” (โเฮ้...เซ็กซ์หฺมู!!!)

เสียงวี๊ดว้ายของเพื่อนสาวที่ยืนอยู่ด้านหลังทำเอาลัษมีต้องชะงักมือที่กำลังกดชัตเตอร์กล้องดิจิทัลตัวจิ๋ว ดวงหน้าเรียวยาวรูปไข่ขึ้นสีแดงจัดราวผลตำลึงสุก หญิงสาวหันขวับมาหาต้นเสียงที่เป็นต้นเหตุให้เธอกลายเป็นจุดสนใจของบรรดานักท่องเที่ยวที่เดินผ่านไปมาแทบจะในทันที

“นี่พวกแกจะบ้าหรือไงยะ ตะโกนออกมาได้ไม่รู้จักอาย ไม่เห็นทรอว่าเขามองกันหมดแล้ว!”

หญิงสาวถลิ่งนัยน์ตาคมขุ่นเคืองใส่สองสาวเพื่อนซี้ที่ยืนหัวเราะคิกคักกันอยู่ ลำพังรวบรวมความกล้ากดชัตเตอร์ถ่าย ‘ภาพหวิวหาว’ อายุกว่าสองร้อยปีเบื้องหน้ามือไม้ก็สั่นจนแทบจบักล้องไม่อยู่ ยิ่งมาตกเป็นเป้าสายตาของนักท่องเที่ยวและไกด์ชาวพื้นเมืองเช่นนี้เธอก็ยิ่งรู้สึกอายจนแทบอยากจะมุดเข้าใต้วิหารศักดิ์สิทธิ์นี้เสียให้รู้แล้วรู้รอด เล่นตะโกนคำนั้นเป็นภาษาอังกฤษซึ่งคนค่อนโลกฟังรู้เรื่อง อย่างนี้มันจงใจแกล้งกันนี่นา เพื่อนเราเผาเรือนซัดๆ!

“แหม อย่าซีเรียสน่าโเฮ้! เหม แค่อ้อเล่นเฉยๆ เผื่อแกจะฝ่อคลายบ้าง

เห็นยืนตัวแข็งที่นึกว่าจะแปลงร่างเป็นรูปปั้นเข้าไปจอยมหกรรมหมูกับ
เขาซะแล้ว” สาวร่างอ้วนเจ้าของเรือนผมหยิกยาวถึงกลางหลังพุดกั้วหัวเราะ

“ไอ้ทะเลิ่ง!” ลักษณะแหวลั่นก่อนจะลดระดับเสียงเมื่อเห็นว่าพวกตน
ยังตกเป็นเป้าสายตาคนที่เดินผ่านไปมาอยู่ เพิ่งรู้ว่า ‘แขกมุง’ สลายตัวยกกว่า
‘ไทยมุง’ ก็วันนี้แหละ “พุดอะไรบ้างๆ ของแกะเยะไอ้เนย ฉันมาทำงานเก็บข้อมูล
ไปเขียนนิยาย ไม่ได้คิดเรื่องบ้างๆ แบบนั้น”

“อ้าว จะไปรู้เหอ เห็นจ้องภาพกามสูตรต้นตำรับตาเป็นมันขนาดนั้น
ก็นึกว่าอยากลอง”

‘ก้อนเนย’ หรือณัฐวรา ตัวแสบของเพื่อนๆ ลอยหน้าลอยตาล้อหญิง
สาวหน้าแดงจัดอย่างนึกสนุก ด้วยรู้ว่าเพื่อนรักคนนี้ใส่ชื่อไว้เคียงสาใน
เรื่องนี้เพียงใด ทุกครั้งที่เธอหรือคนอื่นๆ จ้อเรื่องได้สะตือกันอย่างคะนองปาก
ประสาสาวสมัยใหม่ ลักษณะก็จะเอาแต่นั่งฟังเงิบๆ ดวงหน้าแดงระเรื่อ
อย่างเห็นนี่ละ และเพราะไร้เคียงสาอย่างนี้เองจากรักในนิยายหวานแหว
ของแม่เจ้าประคุณถึงได้มีแต่จับมือถือแขน หอมแก้มกูกัก ส่วนบทเข้า
พระเข้านางนะหรือ ไม่ต่างอะไรกับละครหลังข่าวที่พอพระเอกจับนางเอกก
ลงบนเตียงบูบ กล้องก็แพนไปที่แจกันดอกไม้หิวเตียงหรือไม้ก็พระจันทร์บน
ฟากฟ้าบับ ตัดฉากมาอีกทีก็เรียบริ้อยโรงเรียนละครน้ำเน่าไปเสียแล้ว เรียกว่า
ปิดไฟใส่กลอนปล่อยให้คนอ่านจินตนาการเอาเองว่าอย่างนั้นเถอะ

“ไอ้บ้า!” ลักษณะแยกเขี้ยว นึกอยากจะหยิกแก้มอูมๆ ของแม่เพื่อนจอม
เขี้ยวหนัก ชอบพุดจาเป็นสาวกร้านโลกทั้งๆ ที่ ไร่ประสพการณ์ กันถ้วนหัว
ไม่อย่างนั้นจะตาลุกวาวขอร่วมถ่อสังขารมาถึงอินเดียเมื่อเธอเอ่ยปากว่าจะ
บินมายังกลุ่มวิหารชุราโหที่เสื่องชื่อไปทั่วโลกเรื่องภาพกามสูตรรอบกำแพง
วิหารเพื่อเก็บข้อมูลไปเขียนนิยายเรื่องใหม่เช่นนี้หรือ

“เอาน่าใหม่ พวกฉันก็แค่ล้อเล่นเพราะเห็นแกทำหน้านี้วี้คิ้วขมวด
เหมือนถ่ายไม่ออกมาสักสิบวัน อย่าโมโหเลย” เดือนเด่น หญิงสาวหน้าหมวย
เจ้าของเสียงหวานโมโนโทนเอ่ยพร้อมยิ้มกว้าง พलगทอดแว่นสายตากรอบ

ทองออกมาเซ็ดฝุ่นผงที่ปลิวมาตามแรงลม แม้จะเข้าสู่เดือนพฤศจิกายนที่อากาศค่อนข้างเย็นสบายและร่มรื่น หากแสงแดดแรงกล้าของดินแดนเทพเจ้าแห่งนี้กลับแผดเผาผืนดินแห้งผากจนแปรสภาพเป็นฝุ่นผงปลิวมาติดเสื้อผ้าและเส้นผมอย่างง่ายดาย “ว่ากันว่าเถอะนะ จะเก็บข้อมูลไปเขียนฉากเลิฟซีนี้อีโรติกทั้งที มาดูรูปปั้นเย็นชืดแบบนี้จะไปได้อรรถรสอะไร ลูเปิดซีดีหนังไป แล้วเขียนบรรยายแบบคนอื่นไม่ดีกว่าหรือ คุณสิ แต่ละทำพิสดารอย่างกับกายกรรมเปียงยาง จะทำได้จริงหรือเปล่านั้นไม่รู้”

ไม่พูดเปล่าแม่สาวปากกล้ายังชี้ไปยังภาพสลักหุ่นต่าบนกำแพงอย่างคึกคะนอง ภาพบุรุษเพศตีลังกาเสพสมกับหญิงคนรักด้วยท่วงท่าเหนือจริงเสียดจนคนมองรู้สึกกระอักกระอ่วนพิกล

“ฟังพูดเข้า ถ้าพ่อแก่ได้ยินเข้าละก็ลมจับแน่” ลักษณะก็ลอกตาขึ้นมองฟ้าอย่างเอือมระอา เห็นเดือนเด่นเป็นสาวมาตนักวิชาการแบบนี้ก็เถอะ แก่นเขี้ยวไม่แพ้ยายก้อนเนยเลยเขี้ยว เมื่อครั้งเรียนมหาวิทยาลัยเธอคนนั้นกับเพื่อนร่วมก๊วนมักรวมกลุ่มกันที่โต๊ะม้าหินหน้าโรงอาหารคณะอักษรศาสตร์คอยร้องแซวนิสิตหนุ่มๆ ที่เดินผ่านเป็นประจำอย่างไมเคอะเขินสัคนิด ชายหนุ่มพวกนั้นเสียอีกเป็นฝ่ายเขินเสียดจนเดินขาแทบขวิด

“อู๊ย...แม่สาวใสไร้เดียงสาที่ดูแผ่นซีดียังไม่ถึง ๕ นาทีก็เล่นปิดตาชุกใต้โต๊ะแล้ว จะไปได้ข้อมูลอะไรกัน” ญัฐร่ายกั้วทลิวตาล้อเลียนเพื่อน “อีกอย่างดูเฉยๆ มันจะไปสมจริงเท่าลองเองได้ยังไง สงสัยแกต้องรีบแต่งงานวะ ไอ้โหม จะได้เขียนจากประสบการณ์ตรง...”

สาวเสบหยุดหัวเราะทันทีที่เดือนเด่นกระหู่ซ้อคอกเข้าที่สี่ข้าง ลอบมองแววตาหม่นเศร้าของลักษมีแล้วสีหน้าก็เจื่อนลงอย่างสำนึกผิด

“ฉัน...ฉันขอโทษนะโหม...คือ...ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดถึงเรื่องนั้น...”

“ไม่เป็นไรนะ อย่าคิดมากสิ” ลักษณะมีผื่นยิ้มสดใส แต่เรียวปากอ้อมกลับไม่ยกยิ้มยิ้มตามใจสั่ง ดวงหน้าหวานละมุนจึงดูหม่นหมองไปถนัดตา ฉันขอไปถ่ายรูปกำแพงด้านนี้ก่อนนะ พวกแกเดินเข้าไปข้างในวิหารก่อนก็ได้”

ร่างบอบบางสวมเสื้อยืดสีชาวล้วนและกระโปรงแขกสีชมพูปักเลื่อม ยาวกรอมข้อเท้าหมุนตัวเดินลื่นไถ่ไปอีกทางโดยไม่รอฟังคำตอบรับจากสองสาว ด้วยซ้ำ เดือนเด่นระบายนลมหายใจยาวขณะมองตามร่างเจ้าของเรือนผมดำขลับราวเส้นไหมจีนชั้นเลิศปล่อยสายยาวระเວวที่ก้าวฉับๆ จากไปก่อนหันกลับมามองคนตัวบ้อมด้วยสายตาขุ่นเคือง

“แกนี่หน้า พุดอะไรไม่ระวังปากเลย ไปพุดสะกิดใจมันทำไม มันฟังจะทำใจได้ແ่ๆ”

“โทษที” ญัฐวราเสียงอ่อย “ก็เห็นว่าเรื่องมันผ่านมาจะครบปีแล้ว ไม่คิดว่าไอ้โหมมจะยังเฮิร์ตอยู่ขนาดนี้”

“เป็นใครก็เฮิร์ตทั้งนั้นละ งานแต่งล่มกลางคันก่อนรดน้ำสังข์แค่สองชั่วโมงแบบนั้น ไอ้โหมมมันนางเอกเกินไปเลยยอมยกเลิกงานแต่งงานง่ายๆ เป็นฉันหน่อยไม่ได้ จะยิงทิ้งไอ้ว่าที่เจ้าบ่าวทั้งยายผู้หญิงหน้าด่านนั้นให้ตายคาห้องจัดงานไปเลย”

แม่น้ำเสียงคนพุดจะเรียบเรื่อยราวไร้ความรู้สึก แต่ญัฐวารากลับรู้สึกเสียวสันหลังวูบแหวนอดิตว่าที่เจ้าบ่าวของลักษมีขึ้นมาเฉยๆ บางทีสาวแว่นเพื่อนรักก็เอ่ยวาจาดูเดือดเสียวจนเธอโพลันึกว่าแม่คุณเป็นลูกสาวเจ้าพ่อมากกว่าลูกสาวท่านอาจารย์ไฟโรจน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังเสียอีก

“อย่าเลย มันบาปแล้วก็เสียดายของด้วย พี่ภูมิหล่อจะตาย ประชากรหน้าตาดีของประเทศไทยยังมีน้อยๆ อยู่”

สาวอวบตาปรอยเมื่อนึกถึงใบหน้าหล่อเหลาของหนุ่มรุ่นพี่ขวัญใจสาวๆ ทั้งมหาวิทยาลัย ภูมิ ยุวรัตน์ บัณฑิตเจ้าของเกียรตินิยมเหรียญทอง บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของรัฐมนตรีคิวงพันธุ์กับคุณหญิงแพรวใจ ชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และสติปัญญาเฉียบคม รวมไปถึงนิสัยใจคออ่อนโยนเหมาะสมและคู่ควรกับลักษมีผู้เป็นลูกสาวนักธุรกิจใหญ่ เจ้าของห้างสรรพสินค้าเครื่องชื้อที่มีสาขาอยู่ทั่วประเทศทุกประการ เท่าที่เห็นภูมิเองก็รักลักษมีสุดหัวใจถึงขนาดขอให้บิดามารดารีบไปสู้ออหมั้นหมาย

เธอตั้งแต้อยู่เรียนอยู่ปี ๓ และจัดงานแต่งงานทันทีที่หญิงสาวเรียนจบ ญัฐวราไม่เข้าใจเลยว่าทำไมผู้ชายแสนดีอย่างภูมิถึงได้กล้านอกใจเพื่อนเธอเช่นวันงานนั้นได้

“หล่อแต่เลวแบบนี้ไม่ควรเก็บไว้ทำพันธุ์หรืออาจจะบอกให้ ถ้าไอ้โหมแจอแซกหล่อๆ แถวนี่ฉันจะยุให้มันไปสู้ขอเขาทำสามีเสียเลย คอยดู!”

“เพื่อเจ้าใหญ่แล้วแก มาทะเลบนหัวรีอินเดียแค่สองอาทิตย์ โปรแกรมแน่นเอียดขนาดนี้จะเอาเวลาที่ไหนไปเสาะแสวงหาหนุ่มแซกหล่อๆ กันยะดีไม่ดีเจอพวกโรคจิตจับไอ้โหมซ่าหันศพอจะอย่างไร มันยังมีดวงดีดังคุณมนุษย์พันธุ์แปลกๆ อยู่ด้วย แกจำได้ไหมพี่ๆ ที่คณะเราตั้งฉายาให้มันว่านางงามขวัญใจคนโรคจิตนะ”

ญัฐวราส่ายหน้าเมื่อนึกถึงความหลังสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ลักษณะมีทริกานต์ เป็นคนสวยสะอาดตา สาวงามฉบับพิมพ์นิยมที่หนุ่มๆ ต้องชอบทุกกระเบียดนิ้ว เธอมีดวงหน้าเล็กเรียว ดวงตาโตคมซึ่งราวตากวาง จมูกเล็กโต่งและริมฝีปากอวบอิมช่วยเสริมให้ใบหน้านั้นหวานละมุนชวนมองยิ่งขึ้น แม้เรือนกายจะบอบบาง แขนขาเล็กเพรียว หากทรวดทรงองค์เอวกลับเต็มตึงกลมกลิ้งไปทุกส่วน ไม่แปลกที่ความงามนั้นจะดึงดูดสายตาผู้หญิงด้วยกันให้หันมองทุกครั้งที่เจ้าหล่อนเื่อยอย่างผ่านฝูงชน และแน่นอนว่าคุณสมบัติอันเลิศล่อยข้อนี้ก็ดึงดูดคนผิดปรกติทางจิตเช่นกัน

อาจเพราะรูปลักษณ์บอบบางดูไม่สู้คนประสาคุณหนูทำให้เธอกลายเป็นเป้าหมายของพวกจิตวิปริตชอบไขว่อนาจารตามสะพานลอยไล่ไปจนถึงโจรวังราว แล้วด้วยคุณสมบัติพิลึกก็ก็ข้อนี้อีกเช่นกันที่ทำให้ลักษมีได้พบกับภูมิเมื่อครั้งเขายังเป็นนิสิตชั้นปีที่ ๓ โดยบังเอิญ วันนั้นมีงานรับน้องนิสิตชั้นปีที่ ๑ พวกเขาตั้งใจจะมาร่วมงานอย่างมีความสุข สุข...ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐได้ทั้ง ๓ คน และสุขที่พวกเขาทำตามความตั้งใจที่จะเล่าเรียนในสถาบันการศึกษาเดียวกันมาตั้งแต่อนุบาลไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัยได้สำเร็จ แต่ความสุขก็กลายเป็นทุกข์ถนัดเมื่อเม้านางงามขวัญใจคนโรคจิต

ต้องเผชิญหน้ากับชายวัยกลางคนที่ตั้งใจเปิดเปลือกของสงวนโซว์บนสะพานลอยด้านหลังคณะอักษรศาสตร์ แน่ละว่าคุณหนูอ่อนต่อโลกอย่างลักษณะนี้ได้แต่ยื่นร่องให้กระซิกๆ เมื่อถูกชายโรครจิตคนนั้นไล่ต้อนเอา โชคยังดีที่ภูมิซึ่งเป็นสถาปนิกงานรับน้องผ่านมาพบเข้าพอดี เขาตวาดไล่พร้อมขู่จะแจ้งความทำเอาชายคนนั้นวิ่งกระเจิดกระเจิงหนีแทบไม่ทัน

นั่น...คือจุดเริ่มต้นของความรักแสนหวานที่คนรอบข้างล้วนอิจฉา และกลายเป็นอดีตแสนชื่นมื่นที่ผ่านพ้น...ไม่มีวันหวนคืน แม้ภูมิจะพยายามอย่างเอาเป็นเอาตายที่จะให้ลมรักพัดพวนก็ตามที น้อยคนนักจะรู้ว่า...ผู้หญิงบอบบางที่ดูหัวอ่อน ไม่มีปากมีเสียงราวนางเอกละครน้ำเน่าอย่างลักษณะนั้นบหจะใจแข็งขึ้นมาได้ไม่มีใครเปลี่ยนใจได้แม้แต่บิดาที่เธอเคารพเชื่อฟังที่สุด ยังต้องยอมแพ้ ใจหนึ่ง...ณัฐวาก็สงสารและนึกโกรธภูมิแทนเพื่อน แต่อีกใจ...เธอก็ยังไม่ปักใจเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าชายหนุ่มจะคิดนอกใจลักษณะมีอย่าง ที่เห็นคาคานั่นจริงๆ บางที...อาจจะเป็นการจัดฉากของ 'ใครบางคน' ที่อยากให้งานวิวาห์ล่มสลายจนก็เป็นได้

ไม่ว่าเพื่อนจะตัดสินใจอย่างไรณัฐวาก็เคารพการตัดสินใจนั้น และพร้อมจะอยู่เคียงข้างเสมอ คอยภาวนาให้เมฆหมอกแห่งความหม่นเศร้าสลายไปจากชีวิตเพื่อนรักคนนี้เสียที...

ลักษณะกัดซัดเตอร์ด้วยแววตาเลื่อนลอย แม้พยายามซึ่มซับความงดงามตระการตาของรูปสลักหุ่นต่ำแสนอ่อนช้อยและพิสดารเบื้องหน้าเพียงใด แต่ภาพบาดตาเมื่อครั้งอดีตกลับยังคงลอยวนเวียนหลอกหลอนอยู่ร่ำไป แถมยังแจ่มชัดราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมาตัวเอง ภาพที่...เป็นดังคมมีดกรีดลึกกลงกลางดวงใจให้เจ็บช้ำและตอกย้ำถึงความรักที่ปลิดปลิวกลับคืนสู่มือผู้หญิงคนนั้น...ผู้หญิงที่เป็นทั้งเพื่อนและอดีตคนรักเก่าที่ภูมิยังคงให้ความสำคัญอยู่เสมอ

ที่รักใหม่นะครับ...

หญิงสาวเม้มริมฝีปากแน่นเมื่อคำรักแสนหวานกระซิบแผ่วแว่วดังอยู่ในโสตประสาท เธอสะบัดศีรษะแรงๆ เพื่อสลัดภาพของดวงตาสีนิลคู่ที่ฉ่ำเชื่อมไปด้วยความรักยามชายหนุ่มในความทรงจำจืดเรียวยากหยักหนาลงบนหลังมือของเธอแล้วตั้งสติกับ 'งาน' ที่ต้องทำเบื้องหน้าอย่างสุดความสามารถ ที่จริง...เดือนเด่นก็พุดถูก ถ้าเธอจะเก็บข้อมูลไปเขียนฉากเลิฟซีนร้อนแรงในนิยายเรื่องใหม่ซึ่งได้รับคำบัญชาแกมบังคับจากรรณชัยหรือพี่แป้วแหวบรรณาธิการชายใจหญิงที่เคยเป็นพี่รหัสของเธอสมัยเรียนมหาวิทยาลัยจริงๆ ละก็ เธอเปิดซีดีไปหรืออ่านหนังสือนิยายอีโรติกของนักเขียนมือฉมังทั้งหลายเพื่อเป็นแนวทางก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเล่นมาไกลถึงอินเดียหรือท แถมการมาเยือนดูตำรากรมสูตรกลายๆ ผสมกับความเชื่อในนิกายตันตระแบบนี้ก็ได้ช่วยให้เธอเขียนฉากหวิวหาวพวกนั้นได้ลึกลับแต่อย่างน้อย...การได้มาเยือนดินแดนในฝันพร้อมเก็บข้อมูลต่างๆ นานาเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในนิยายก็ดูจะเป็นข้ออ้างที่สมเหตุสมผลพอที่ภกสินธุ์บิดาจะปล่อยให้เธอและเพื่อนๆ มาเยือนอินเดียกันเองประสาบัณฑิตใหม่ไฟแรงผู้อยากจะทำงมงายเปิดหูเปิดตาบ้าง

อย่างน้อย...ก็ยิ่งดีกว่าต้องทนเผชิญหน้ากับคนใจร้ายที่คอยตามง้องอนถึงบ้านทุกวันจนเธอไม่มีสมาธิจะเขียนหนังสือนั่นละ...ขนาดภกสินธุ์ออกปากไล่ไม่ให้รู้ก็ครั้งต่อก็ครั้งก็ยังเพียรกลับมาพร้อมช่อดอกไม้สีหวานอย่างที่เธอชอบหรือขนมเค้กยี่ห้อโปรดของเธออยู่นั่นเอง แม้จะรู้ว่าของกำนัลเหล่านั้นจะต้องถูกบิดาเธอโยนทิ้งลงถังขยะต่อหน้าต่อตาก็ตามที ลักษณะพยายามเลี้ยงจะพบหน้าภกสินธุ์อยู่ อยู่เกือบครึ่งปีเพราะกลัวจะใจอ่อนกลับไปคืนดีกับเขา และ...ต้องทนอยู่ในสภาพกลิ่นไม่เข้าคายนอกเช่นที่เคยทนมาตลอดระยะเวลาที่คบกัน...หญิงสาวจำได้ว่าเดินทางขึ้นเหนือล่องใต้เที่ยวทั่วไทยอยู่พักใหญ่ก่อนจะขยับไปตระเวนเที่ยวรอบๆ ประเทศเพื่อนบ้านไปจนถึงยุโรปและอเมริกาและตัดสินใจกลับไปเขียนนิยายที่ร้างรามานานเกือบปี ทันทีที่ปลายนิ้วแตะคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ความคิดและจินตนาการที่กดอัดอยู่ภายในก็พุ่งพรู

ออกมาราวกระแสน้ำปล่อยจากเขื่อนที่กักน้ำไว้นานปี ฉกรรกวานซึ่งและ
เนื้อหาเข้มข้นปนเศร้าเคล้าน้ำตาที่อ้างอิงจากเลี้ยวหนึ่งของชีวิตตนเองถูก
ถ่ายทอดผ่านตัวอักษรที่บรรจงปั้นแต่งอย่างสวยงามที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้
จนเธอคิดเองเออเองว่านี่คือผลงานที่ดีที่สุดที่กลั่นออกมาจากหัวใจ

ทว่า...เมื่อต้นฉบับไปถึงบรรณาธิการมือฉกาจ มันก็ถูกตีกลับให้เธอ
แก้ไขลดทอนความหม่นเศร้าของเนื้อหารวมไปถึงเพิ่มเติมฉกรรกร้อนแรง
หรือทวารระหว่างพระนางอย่างที่กำลังเป็นที่นิยมในตลาดปัจจุบันสอดแทรก
เข้าไปด้วย เมื่อเธอจำใจแก้ไขและส่งต้นฉบับกลับไปใหม่ก็ถูกติงว่าไม่สมจริง
ให้ลองแก้อีกรอบ

...ฉากปะกันแหมมเนี่ย ง่ายจะตายไปยายไหม เข้าใจหรือเปล่าจะว่า
ปะกันแหมมแปลว่าอะไร...

ไอ้เข้าใจนะเข้าใจอยู่หรอก แต่จะไปเอาประสบการณ์ที่ไหนมาเขียน
กันเล่า ขนาดจูบเธอยังไม่เคย ภูมิเองก็เป็นสุภาพบุรุษไม่เคยแตะต้องเธอมาก
ไปกว่ากอดหรือหอมแก้ม มิหนำซ้ำภสสิษฐ์ยังคอยจับตามองไม่ให้ใครพา
ลูกสาวออกนอกกลุ่มนอกทาง แล้วเธอจะไปรู้ได้อย่างไรว่าไอ้ปะกันแหมมที่ว่านั้น
ให้ความรู้สึกแบบไหน

อยากจะทำตาย!

ลักษมีเริ่มส่งผลงานให้สำนักพิมพ์พิจารณาและได้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ
ครึ่งเรียนอยู่ปี ๓ เธอถนัดเขียนนิยายรักหวานแหววเนื้อหาเรียบง่ายและน่ารัก
กุกกิกประเภทพ่อแฉ่งแม่อ่อน ไร้ฉากโบ้เปลือย นิยายของเธอได้รับความนิยม
ระดับหนึ่งในหมู่นักอ่านจนได้เซ็นสัญญาเป็นนักเขียนในสังกัดสำนักพิมพ์
เครือเวิร์ดอายพับลิชชิง บริษัทยักษ์ใหญ่เจ้าของสื่อสิ่งพิมพ์ชื่อดังและมีผลงาน
ออกมามากอย่างต่อเนื่อง เพิ่งจะมาท่างหายไปเกือบปีตอนที่หลบไปเลียแผลใจ
หลังงานวิวาห์พังครืนไปต่อหน้าต่อตาตัวเอง เมื่อต้องปรับตัวให้เข้ากับกระแส
ความนิยมในท้องตลาดที่หลังไหลไปทางนิยายกึ่งอีโรติกร้อนแรงจนแทบ
ลวกตาคนอ่านเช่นนี้ คนที่ไม่ถนัดรับมือกับความเปลี่ยนแปลงเช่นเธอถึงกับ

ทำอะไรไม่ถูกอยู่พักใหญ่กว่าจะตั้งหลักได้ ในเมื่ออยากทำงานเขียนต่อไป เธอจึงจำใจอมตามน้ำอย่างช่วยไม่ได้

ปัญหาคือ...เธอเป็นนักเขียนประเภท 'ติสต์แตก' ถ้าไม่เคยมีประสบการณ์ หรือยังไม่ได้รวบรวมข้อมูลอย่างถึงแก่นก็จะเขียนงานไม่ออก การสอบถามถึงแง่มุมต่างๆ ของเรื่องที่ต้องการจะเขียนอย่างละเอียดยิบก็พอกล่อมแก้ล้มช่วยได้บ้าง แต่ใครหน้ไหนจะกล้าจระไนเรื่องบนเตียงรวมไปถึงเรื่องอารมณ์ความรู้สึกให้เธอฟังทุกเม็ดกันเล่า จะหวังพึ่งประสบการณ์ตรงจากคินเข้าหอของตนเองก็เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว ครั้นจะพึ่งสองสาวเสบเพื่อนซี้ก็ดูจะไม่ได้เรื่องอีกเพราะต่างก็ไร้ประสบการณ์พอกัน เพื่อตัดปัญหาเธอจึงปลั่งปากออกไปว่าจะเดินทางไปดูตำรากรมสูตรของจริงถึงถิ่นกำเนิดให้เห็นกับตา แล้วก็จะเขียนนิยายร้อนแรงที่สุดเท่าที่ทำได้ออกมาให้ได้

'เฮ้อ...ทำอย่างกับไอ้หลักสูตรปะกันเหมเหมมันเปิดสอนกันข้างทางอย่างนั้นละ'

ดวงหน้าหวานเงยขึ้นมองภาพสลักแสงงดงามตระการตาอีกครั้ง พวงแก้มแดงปลั่งขณะพินิจท่วงท่าเสพรักพิสดารที่จำหลักมาแต่สมัยโบราณ เธอเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างเคอะเขิน ความหยิบแผ่นพับประวัติกลุ่มวิหารชสุราโหในกระเป๋าย่อมปักเลื่อมใบเชิงที่สะพายอยู่ ดวงตาคมซึ่งได้แพขนตาถอนหน่าโล่มองตัวหนังสือภาษาอังกฤษไปซ้ำๆ ที่ละบรรทัดอย่างตั้งอกตั้งใจ

วิหารชสุราโห หรือที่เรียกกันว่ากลุ่มวิหารชสุราโห นั้นสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์จันทลลเมื่อคริสต์ศักราช ๙๕๐-๑๑๕๐ โดยใช้เวลาในการสร้างจนสมบูรณ์ราว ๒๐๐ ปี เดิมทีมีวิหารอยู่ทั้งหมด ๘๐ หลัง ปัจจุบันเหลืออยู่เพียง ๒๕ หลังเท่านั้น ว่ากันว่าวิหารนี้เคยรุ่งเรืองและยิ่งใหญ่มาอยู่ช่วงหนึ่ง ผู้มีจิตศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าของศาสนาพราหมณ์อินเดียต่างหลั่งไหลมาสักการะอย่างไม่ขาดสาย ความโดดเด่นของกลุ่มวิหารนี้คือภาพสลักนูนต่ำที่อ่อนช้อยงดงามและมีรายละเอียดซับซ้อนอย่างไม่น่าเชื่อว่าช่างฝีมือในสมัยนั้นจะรังสรรค์ผลงานตระการตาเช่นนี้ขึ้นมาได้ด้วยอุปกรณ์เพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้น

สิ่งที่ทำให้ซุราโหดโหดและเลื่องลือไปทั่วโลกก็คือภาพสลักเหล่านี้เอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพสลักของการเสพรักที่เชื่อกันว่าจำหลักขึ้นตามตำรากามสูตรอันมีแนวคิดแบบตันตระที่มองเรื่องกามคุณเป็นหนทางแห่งการหลุดพ้นเป็นพื้นฐาน คนต่างชาติอาจมองภาพเหล่านี้เป็นเพียงภาพอนาจารจากความคิดพิเรนทร์ๆ ของคนในยุคโบราณ หารู้ไม่ว่ามรดกโลกที่องค์การยูเนสโกตีทะเบียนไว้นี้แฝงความคิดทางปรัชญาลึกซึ้ง ภายใต้อิฐสีส้มหม่นทุกก้อนและเบื้องหลังภาพสลักทุกภาพล้วนแล้วแต่เปี่ยมด้วยแรงศรัทธาที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งสิน

ภาพสลักที่บริเวณกำแพงชั้นนอกนั้นแสดงถึงกิเลสมีดดำของมนุษย์ที่ยึดติดอยู่ในเพชรสจนต้องเสาะแสวงหาวิธีการและท่วงท่าที่จะกระตุ่นร้าวประสาธสัมผัสทั้งทำให้ได้รับความเปรมปรีดิ์ถึงขีดสุด มีแม้แต่การร่วมสังวาสหมู่ไปจนถึงร่วมสังวาสกับสัตว์ที่แสนจะวิปริตเหลือรับ แท้จริงแล้วภาพสลักเหล่านี้เป็นเพียงสัญลักษณ์ที่ให้ผู้มาสักการะเทพเจ้าได้พิจารณาถึงกิเลสที่อยู่ในจิตของตนและถอดกิเลสค้นหาเหล่านั้นเอาไว้ที่กำแพงชั้นนอกก่อนที่จะเข้าไปสักการะเทพเจ้าที่อยู่ในทิพย์สภาวะเหนือความปรารถนาและกิเลสค้นหาอันหยาบกระด้างทั้งปวง ตัณหาเดียวที่เทพเจ้าพึงมีคือความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะให้สรรพสัตว์พ้นทุกข์

ลักษณะรู้สึกทึ่งกับศรัทธาของมนุษย์ที่เป็นแรงผลักดันให้มนุษย์สร้างโบราณสถานอันยิ่งใหญ่และน่าทึ่งเช่นนี้ขึ้นมาได้

'While God waits for His temple to be built with Love, men bring stones.' (ขณะที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงรอให้วิหารของพระองค์สร้างขึ้นด้วยความรัก มนุษย์เอาศิลามา", *หิ่งห้อย* แปลโดย ประดิษฐ์ ชุ่มสาย ณ อยุธยา และ ระวี ภาวิไล) วรรคทองของท่านรพินทรนาถ ฐากูร กวีเอกแห่งอินเดียดังแว่ขึ้นในโศตบประสาธ เธอเห็นด้วยกับวรรคทองนี้ครั้งหนึ่งว่า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่ได้ปรารถนาในลาภสักการะจากมนุษย์ผู้ศรัทธา แต่...วิหารที่สร้างขึ้นด้วยก้อนศิลานั้นย่อมหล่อหลอมด้วยความรักที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

อย่างเหลือล้น และนั่น...อาจเป็นหนึ่งในวิธีที่จะแสดงความรักต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งมนุษย์ต้องบัญญัติอย่างเรารู้จักก็เป็นได้...

เสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากर्मไม้ที่อยู่ไม่ไกลจุดหญิงสาวออกจาก หวังวงศ์ที่มักจมจ่อมยามอยู่ลำพัง เธอกวาดตามองไปยังกลุ่มคนที่ประกอบด้วยเด็กหญิงชาวอินเดียสวมใส่สำหรับสีสันสดใส ค่ะเนด้วยสายตาแล้วมีเด็กหญิงคนหนึ่งอายุไม่เกิน ๑๒ ปีรวมอยู่ด้วย นอกนั้นก็คือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติอีกจำนวนหนึ่ง ต่างกำลังยืนมองดูบางอย่างอยู่อย่างสนอกสนใจ รอยยิ้มและแวตาดำเนินต้นของแต่ละคนดึงดูดให้หญิงสาวผู้สวมรองเท้าคีรีไม่มีสีสันก้าวตรงเข้าไปรวมกลุ่มด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

ร่างระหงเข่งปลายเท้าพลางพะง้อชะงักแลดู แต่แล้วต้องเบิกตากว้าง เมื่อเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ผมสีน้ำตาลเข้มยาวรุงรังเกือบบระบ่าสวมชุดพื้นเมืองเสื้อผ้าฝ้ายสีครีมชายยาวที่เรียกว่ากูรตะ^๑ และกางเกงขายาว หลวมโพรกลีเดียวกัน กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ตัวเตี้ยด้วยท่าทางสบายๆ เขากำลังจดปลายกรวยกระดาษพอยล์ทรงสามเหลี่ยมสีเขียวสลับทองลงบนหลังมือชาวฝั่งของนักท่องเที่ยวสาวผมทองที่มีสีหน้าและแวตาดำเนินต้นกับของเหลวเหนียวข้นที่ไหลออกจากรูเล็กเท่ารูเข็มปลายกรวยนั้น

‘โอ้โห...เขา...กำลังเพนต์เฮนนาอยู่นั่นเอง...’

ลักษมีอุทานในใจด้วยความทึ่งเมื่อเห็นลวดลายบนผิวหนังนักท่องเที่ยวคนนั้นเต็มๆ ตา ไม่น่าเชื่อว่ามือสีแทนใหญ่โตราวจะขยี้กรวยให้เหลกคามือ

^๑ กูรตะ (Kurta) หรือที่รู้จักกันในนาม ซาลวาร์ กูรตะ (Salwar kurta) ปัจจุบันมีชุด (Panjabi suit) หรือซัลวาร์กามีซ (Salwar kameez) ก็เรียก เป็นชุดประจำชาติของอินเดีย ที่นิยมสวมใส่ทั้งชายและหญิง ประกอบด้วย ๓ ส่วน ได้แก่ ซาลวาร์ คือกางเกงตัวยาวอาจจะเป็นทรงหลวมหรือสืบทอดแต่ความพึงใจของผู้สวมใส่, กูรตะหรือกามีซ คือเสื้อแขนยาวที่ชายยาวจดหัวเข่า สองข้างผ่าตะเข็บถึงสะดือเพื่อให้ผู้สวมใส่มีความคล่องตัว (ปัจจุบันมีแบบสั้นตามสมัยนิยม) และดูปัตตะ (Dupatta) หรือผ้าพันคอที่ใช้คลุมศีรษะได้ด้วย

คุณั้นจะขยับพลั่วไหวบรจจวดลายดอกไม้เส้นบางๆ ใต้อ่อนช้อยสวยงาม ถึงเพียงนี้ แถมคนวาดที่ก้มหน้าก้มตาทำงานตรงหน้าอยู่นั้นก็มองดูคล้ายมหาโจรเสียมากกว่า เธอเคยได้ยินมาบ้างว่าตามท้องถนนในอินเดียจะมีเหล่าหญิงสาวถือกรวยเสนาหาลำเรจรูปเช่นนี้คอยยื่นเรียกนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบวิถีชีวิตแบบชาวพื้นเมืองให้มาเพนต์ลวดลายสวยๆ แลกกับเงินไม่กี่รูปี ว่ากันว่าสตรีชาวอินเดียส่วนใหญ่มักจะเพนต์เมเฮนดี (Mehndi) หรือวาดลายเสนาหาเป็นทั้งนั้นเพราะเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมายาวนาน โดยเฉพาะในประเพณีการแต่งงาน ปรกติแล้วก่อนวันพิธีแต่งงานจะมีการจัดพิธีวาดลวดลายเสนาหาลงบนมือและเท้าของเจ้าสาวก่อนโดยเหล่าญาติๆ และเพื่อนฝูงที่เป็นผู้หญิงนั่นเอง ...เพิ่งจะรู้ว่าผู้ชายอินเดียก็วาดลายเสนาหาเป็นทั้งวันนี่ละ แถมยังเป็นผู้ชายตัวโตเสียด้วย

เธอคว่ำก้นลงขึ้นมากดชัตเตอร์อย่างว่องไวเพราะอยากเก็บเป็นข้อมูลในการเขียนหนังสือ แม่แสงแดดในยามเช้าจะจ้านก้องที่ตั่งระบอบอัตโนมัติเอาไว้ไม่มีแสงแฟลชขวาบออกมารบกวน แต่เสียงกดชัตเตอร์ดังแซะก็ทำให้คิลปินริมห่าแพงวิหารผู้นั้นเงยหน้าขึ้นมองเธอทันควัน ใบหน้าคมคล้ำมแดดนั้นทำเอาลัษมีถึงกับนึ่งอึ้งไปชั่วครู่ เขา...เป็นผู้ชายที่น่าจะอายุยี่สิบปลายๆ ถึงสามสิบต้นๆ โครงหน้าดูเข้มคม จมูกโด่งเป็นสันรับกับโหนกแก้มได้รูปสวยตามแบบฉบับของชาวอารยัน ทว่าก็ดูค่อนข้างไปทางชาวยุโรปอยู่นิดๆ ดวงตาวาวเรียวทรงเมลิต์อัลมอนต์มีลูกตาสีน้ำตาลอ่อนราวกับดิรศชาติเข้มข้นที่สุด หากไม่มีหนวดเครารกครึ้มรอบๆ ริมฝีปากหยักลึกราวรูปสลักโบราณ และตามแนวกรามด้วยแล้ว เขาก็อาจจะดูอ่อนเยาว์กว่าที่เธอเห็นสักปีสองปีก็ได้

“S...sorry” (ขอ...ขอโทษค่ะ)

หญิงสาวค้อมศีรษะเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตนเสียมารยาทเพียงใดที่ถ่ายภาพโดยไม่ขออนุญาตเจ้าตัวเสียก่อน คิลปินหนุ่มเอียงคอมองเธอหนึ่งๆ อย่างสำรวจตรวจตราอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ริมฝีปากจะยกยิ้มเป็นรอยยิ้มกว้างเสีย

จนผิวแก้มทั้งสองข้างงุ่มง่ามเป็นลักยิ้มชวนมองเสริมให้ใบหน้าเขาดูทรงเสน่ห์มากขึ้นไปอีก รอยยิ้มนั้นเจิดจ้าเสียจนลักยิ้มต้องหลุบตาลงอย่างซัดเซิน

‘ผู้ชายคนนี้...ยิ้มสวยจัง...’

ชายหนุ่มค่อมศีรษะให้เล็กน้อยคล้ายจะบอกว่าไม่เป็นไรแล้วก้มหน้าก้มตาจดปลายกรวยลงวาดลวดลายต่อไปเรื่อยๆ แต่กลับทำให้หัวใจลักยิ้มเต้นแรงอย่างประหลาด ท่าทางที่เป็นมิตรและบรรยากาศอ่อนหวานที่หอมล้อมรอบตัวเขาช่างดูขัดกับภาพลักษณ์ดิบเถื่อนที่เห็นยิ่งนัก และนั่น...คงเป็นสิ่งเดียวที่สะกดทุกคนในวงล้อมให้ยื่นมือมองการสร้างสรรค์ผลงานของเขาราวต้องมนตร์สะกด หญิงสาวเปลี่ยนโหมดกล้องมาถ่ายภาพเคลื่อนไหวค่อยๆ ชูมือไปที่ลวดลายอ่อนช้อยที่เกิดจากปลายนิ้วแสนอัจฉริยะของเขาด้วยความตื่นตันทึ่งใดๆ ไม่นึกไม่ฝันมาก่อนว่าจะมีโอกาสได้เห็นการวาดลายเสนาหาในดินแดนต้นแบบกับตาเช่นนี้ ถึงจะไม่ใช่ภาพพิธีวาดเสนาหาที่เหล่าญาติและเพื่อนฝูงที่เป็นผู้หญิงจะมละมละตุ้มตุ้มมาดบนแขนขาของเจ้าสาวก่อนวันแต่งงานอย่างที่เคยจินตนาการไว้ก็ตามที แต่ก็นับว่าพอกล้อมแก้มไปใช้จินตนาการต่อได้เหมือนกัน ก็แค่...จินตนาการว่าเขานุ่งสำหรับและเป็นสาวอินเดียตัวโตผิวดมขรุษย์มาเสียก็หมดเรื่อง

คิดถึงตรงนี้ลักยิ้มก็หลุดหัวเราะเบาๆ อย่างลึมดัวจนนักท่องเที่ยวที่ยืนอยู่ข้างๆ หันมามองเธอด้วยสายตาแปลกๆ หญิงสาวยิ้มเจื่อนเมื่อรู้ว่าตนเองเปลอ ‘หลุด’ อีกแล้ว บ่อยครั้งที่ความเป็นคนช่างฝันช่างจินตนาการทำให้คนรอบข้างมองว่าลูกสาวคนเดียวของนายห้างใหญ่บนภลินธุ์ออกจะ ‘เพี้ยน’ อยู่นิดๆ ตั้งแต่เล็กลักยิ้มมักจะจมดิ่งอยู่ในภวังค์ความคิดของตนและเพื่อฝันจินตนาการเรื่องราวต่างๆ เป็นตุเป็นตะอยู่เสมอ และบางครั้งก็เปลอคิดเองเออเองพูดจาโต้ตอบกับตนเองบ้างก็มี แต่ดูเหมือนบิดาจะไม่เคยคิดว่าลูกสาวสุดที่รักเพี้ยนหรือไม่เต็มบาทแต่อย่างใด เขากลับคิดว่าเธอมีจินตนาการสูงกว่าคนปรกติเท่านั้น โตขึ้น...อาจได้เป็นนักเขียนนิยายชื่อดังกับเขาก็เป็นได้ และภลินธุ์ก็คิดถูกครึ่งหนึ่งตรงที่ ณ เวลานั้นใครๆ ก็รู้จักหญิงสาวเจ้าของ

นามปากกา ‘ศรีหริกันต์’ คนดังกันทั้งประเทศ ไม่ใช่เพราะผลงานดีเข้าตากรรมการ แต่เพราะเหตุงานวิวาห์ระหว่างเธอกับบุตรชายคนเดียวของรัฐมนตรี ล่มจนกลายเป็นข่าวครึกโครมในวงสังคมถึงขนาดพาดหัวข่าวในคอลัมน์ ซุบซิบติดต่อกันหลายวันว่า

‘เจ้าบ่าวกลับลำก่อนวิวาห์ สวีตสาวไฮโซอดีตคนรักเก่า นายห้างดัง ประกาศสละสัมพันธ์กับบิดามารดาฝ่ายชาย ซาดินี้ไม่มีวันเผาผี’

ลักษณะสะดุ้งสุดตัวเมื่อรู้สึกว่ามีคนกระตุกชายเสื้อเธอเบาๆ ก้มลงมองเห็นเด็กหญิงใบหน้ามอมแมมสวมชุดสำหรับสี่จั๊ดจ้าน แม่หนูน้อยยกะพริบตาปริบๆ ฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวตัดกับผิวสีเข้มพลางชี้นิ้วไปยังเจ้าของนัยน์ตาสีรันดีที่มองตรงมาทางหญิงสาวอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ลักษณะเพ็งรู้อินวินาทีนั้นเองว่าเธอเป็นนักท่องเที่ยวคนเดียวที่ยืนถือกล้องบันทึกภาพอยู่ ขณะที่คนอื่นๆ ได้ทยอยเดินแยกย้ายไปตั้งแต่ชายหนุ่มวาดเสนาห์เสร็จแล้ว

“นมัสเต จี” (สวัสดีครับคุณ)

น้ำเสียงทุ้มแหบต่ำทว่านุ่มนวลดังลอดจากริมฝีปากได้รูปของชายหนุ่ม ผิดจากที่ลักษณะจินตนาการไว้เล็กน้อย หน้าตาทำทางอย่างเขาน่าจะมีน้ำเสียงใหญ่ทุ้มแบบศิลปินมากกว่า

“อะ...เอ่อ...เฮลโล เอ่อ...นะ...นมัสเต...”

หญิงสาวเอ่ยตอบเป็นภาษาอังกฤษตามด้วยภาษาฮินดีกระท่อนกระแท่นหนึ่งในไม่กี่คำที่เพิ่งท่องจำได้เพียงไม่ถึงชั่วโมงก่อนเครื่องบินจะลงจอดแดนภารตะเมื่อวันก่อน เธอเหลือบมองตามหลังกลุ่มนักท่องเที่ยวเมื่อครู่ไปอย่างระแวงระวังเพราะได้รับคำเตือนมาจากวิซูด้าเพื่อนรักที่แต่งงานกับชาวอินเดีย และย้ายสำมะโนครัวมาอยู่ที่นั่นว่าให้ระวังตัวไว้ให้ดี อย่าปล่อยให้ ‘แขก’ แปลกหน้ามาแตะเนื้อต้องตัวง่าย ๆ ต่อให้เป็นเด็กก็ตามที่ ไม่อย่างนั้นอาจจะถูกลากไปปลดทรัพย์หรือกลายเป็นบุคคลสาบสูญไปเสียได้ ยังไม่ทันที่เธอจะเอื้อนเอ่ยอะไรต่อ แม่หนูคนเดิมก็คว่ำมือตั้งร่างบางระหงไปยังเก้าอี้ไม้ตัวเตี้ยเก่าๆ ที่ลูกค้าสาวผมทองเพ็งนั่งให้วาดเสนาห์ไปเมื่อครู่

“อู๋ย...no no no”

ลักษมีส่ายหน้าปฏิเสธทันทีแล้วเมื่อเข้าใจว่าเด็กหญิงที่ทำหน้าที่เรียกแขกหวังจะให้เธอนั่งลงเพนต์เฮนนา ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าสำหรับชาวอินเดีย การส่ายหน้าเท่ากับตกลงหรือยอมรับทีเดียว นี่เอง หากพยักหน้าจึงจะหมายถึง การปฏิเสธ แถมดูจากสีหน้าท่าทางแล้วแม่หนูน้อยตัวพอมเกร็งคนนี่คงจะไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเสียด้วย หญิงสาวหันไปหาชายหนุ่มพร้อมส่งสายตาท้วงจะขอความช่วยเหลือ แต่เขาก็กลับยิ้มหวานบาดใจลงยืนสมุดสเกิร์ตสภาพเล่มี เล็กมาให้เธอเสียนี้ เธอกวาดตามองลวดลายอ่อนช้อยบนหน้ากระดาษอย่าง ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ดูท่า...เขาคงไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเช่นกันกระมัง ลักษมี ระบายลมหายใจยาวก่อนค่อยๆ ทิ้งตัวลงนั่งบนม้านั่งหลังจากพิจารณาอย่าง ถ้วนถี่แล้วว่าเขาไม่น่าจะมีพิษมีภัยหรือเป็นอันตรายที่น่ากลัวอย่างที่นึกกลัว ไปได้ มาถึงอินเดียเธอก็ไม่ใช่คร่ำเย็นที่ต้องตาต้องใจของพวกโรครจิตเหมือน ที่เมืองไทยหรือกระมัง

‘ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว วาดก็วาด ถือเสียว่าเก็บข้อมูลก็แล้วกัน...’

“เอ่อ... How much does this cost?...” (ค่าวาดเท่าไรคะ?)
ลักษมีพยายามพูดภาษาอังกฤษให้ช้าและชัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ ชายหนุ่ม เล็กคิ้วขมวดขึ้นนิดๆ แล้วกระตุกยิ้มขบขัน หญิงสาวเพิ่งสังเกตเห็นว่าดวงตา คู่สวยนั้นถูกเขียนด้วยกากัล^๒ สีดำเสียจนคมกริบ นัยน์ตาทอประกายวิบวับ ราวเด็กน้อยแสนซน

“กิต...กิตตะนี่...” (เท่า...เท่าไร?)

^๒ กากัล (Kajal) เป็นเครื่องสำอางเก่าแก่ของอินเดียใช้สำหรับเขียนขอบตาแทนอายไลเนอร์ มาตั้งแต่สมัยโบราณ ทำจากสมุนไพรหลายชนิดมาเผาจนสีดำสนิทเหมือนผงถ่าน นิยมใช้ทุกเพศทุกวัย เชื่อว่าเป็นสมุนไพรที่จะช่วยลดความระคายเคืองของดวงตาและทำให้ขนตาวย ขึ้น นอกจากนี้ยังมีความเชื่อว่าจะช่วยปกป้องรักษาผู้ใช้จากอำนาจชั่วร้ายและอำนาจลึกลับต่างๆ ปัจจุบันมีทั้งแบบผงและแบบอัดเป็นแท่งเพื่อสะดวกแก่การลากเส้น

“ตกลงเอาลายนี้ นะครับ”

ชายหนุ่มพูดสวนทันควันโดยไม่เปิดโอกาสให้หญิงสาวพูดจบประโยค เขาจดปลายกรวยเสนาหาลงโคนนิ้วนางของเธออย่างรวดเร็ว แม้เขาจะส่งยิ้มสดใสราวเด็กน้อยมาให้ก่อนจะก้มหน้าก้มตาทำงาน แต่แววดาวับวาวเจือแวเจ้าเล่ห์นิดๆ ก็ทำให้ลักษณะมีรู้สึกหัวันๆ ว่าเขาอาจจะไม่ใช่ชายหนุ่มที่ดูใล้ชื่ออย่างที่พยายามแสดงออกอยู่ก็เป็นได้

“คุณเป็นคนญี่ปุ่นหรือครับ”

เขาเอ่ยถามเสียงนุ่มขณะบีบเสนาสีน้ำตาลเข้มเป็นจุดเล็กๆ บนกึ่งกลางโคนนิ้วนาง กลิ่นหอมคล้ายๆ สมนไพรผสมการบูรและเนื้อสัมผัสนุ่มหยุ่นเปี้ยกขึ้นที่ค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในผิวให้ความรู้สึกผ่อนคลายอย่างเหลือเชื่อ กลิ่นอายและสัมผัสนั้นบ่งชี้ถึงแหล่งที่มาและวัฒนธรรมเก่าแก่ของอินเดียที่สืบทอดมาหลายชั่วอายุคน

“ไม่ใช่ค่ะ ฉันเป็นคนไทย” หญิงสาวมองแนวแพขนตาเรียงตัวสวยของชายหนุ่มผู้กำลังก้มหน้าวาดเสนาด้วยความรู้สึกที่นิ่งๆ ขนตาวาวและดอกหนาจนผู้หญิงอย่างเธออายเลยเสีย

“ทำไมถึงคิดว่าฉันเป็นคนญี่ปุ่นล่ะคะ”

“เพราะคุณผิวขาวแล้วก็ละเอียดมากเหมือนคนญี่ปุ่น ถ้าได้สวมใส่หรือสีสดๆ คงจะสวยมากเสียวนะครับ” ดวงตาชายหนุ่มกวาดไล่ตามลำแขนขาฟ่องไปจนถึงดวงหน้าใสกระจ่างทำเอาหญิงสาวหน้าร้อนวูบ ดวงตาสีอ่อนราวอำพันทองนั้นบังคับให้เธอต้องหลุบตาลงมองกรวยเสนาหาวะยี่ห้อม ‘Singh’ (ซิงห์) ในมือใหญ่โตของเขาแก่เขิน

“ผมไม่เคยไปเมืองไทยเลย แต่รู้ว่าอากาศร้อนไม่ต่างจากที่นี่เท่าไร”

“ไม่รู้สิคะ ฉันเพิ่งมาอินเดียเป็นครั้งแรก แถมยังมาตอนหน้าหนาวอีก ก็เลยไม่รู้จะเปรียบเทียบยังไงดี...” หญิงสาวพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง แม้กิริยาอาการของศิลปินเสนาหาวอินเดียคนนี้จะสุภาพนุ่มนวล แต่ฝ่ามือหนาที่กุมมือเธอไว้หลวมๆ นั้นกลับส่งไอร้อนระอุราวลาภวาทูเขาไฟซึมผ่านผิวหนัง

เข้ามาในกายจนท้องไส้ปั่นป่วนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เธอไม่เคยเพนต์เสนาหา แต่ก็รู้ว่าจะต้องมีการสัมผัสและต้องตัวกันเป็นเรื่องปรกติ ไม่เคยนึกมาก่อนว่า...มันจะทำให้หัวใจเต้นแรงถึงเพียงนี้...

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องอยู่เที่ยวที่นี้นานๆ ครับจะได้เปรียบเทียบได้” ชายหนุ่มอมยิ้มเมื่อเห็นหญิงสาวเริ่มขยับตัวยุกยิกจนเขาไม่อาจจذبปลายกรวยเล็กแหลมวาดลายได้

“เมื่อยเทรอครับ”

“ไม่ค่ะ แค่อัจฉริยะๆ”

ลักษมียิ้มแหย จะบอกเขาได้อย่างไรว่าเธอต้องขยับตัวเช่นนั้นก็เพราะอึดอัดจากสัมผัสอ่อนหวานและน้ำเสียงเย้ายวนของเขาจนต้องภาวนาให้การวาดเมเฮนตีราคา ๕๐ รูปีครั้งนี้จบลงโดยไว แต่ดูเหมือนเขาจะอยู่ในห่วงอารมณ์สุนทรีย์ กว่าที่จะขยับปลายกรวยแต่ละทีประณีตบรรจงเสียเหลือเกิน เชื่อแล้วว่าคนอินเดียใจเย็นจนเรียกได้ว่าเรื่อยเปื่อย ดูอย่างรถรับจ้างที่วิซุจดัดทำให้มาคอยพาเธอและเพื่อนๆ ตระเวนเที่ยวรอบชสุราโหก่อนจะขับพาไปส่งที่พาราณสี แค่ว่าจากโรงแรมที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากโบราณสถานแห่งนี้ยังกินเวลาเกือบสองชั่วโมงเพราะคนขับผิวเข้มมักจะจอดรอแวะดื่มกะรัม^๓ใจ^๓ เมื่อพบเพื่อนฝูงตั้งวงกันอยู่ข้างทาง หรือไม่ก็ต้องจอดรอให้ฝูงวัวที่คนอินเดียถือเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เดินผ่านข้ามถนนไปก่อน บางครั้งวัวก็จะยื่นเล็มหญ้าหรือหยุดยืนนิ่งกลางถนนเป็นเวลานานจนรถติดเป็นชั่วโมงก็มี ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเวลาไปติดต่อกับหน่วยงานราชการของอินเดีย ก็ดำเนินการช้าพอๆ กับ

^๓ใจ (Chai) หรือกะรัมใจ (กะรัมแปลว่าร้อน) ชานมรสเข้มข้นของอินเดียที่ใส่มาซาลา (Masala ในภาษาฮินดีหมายถึงเครื่องเทศ) เครื่องเทศหลายชนิดหรือเพียงชนิดเดียวตามแต่จะมีขาย อาทิ กานพลู ขิง อบเชย พริกไทย กระวาน เป็นต้น นิยมดื่มตอนร้อนจัดๆ ชนิดที่ยังร้อนลวกคอดีโดยเฉพาะในช่วงหน้าหนาวจะช่วยให้ร่างกายอบอุ่นมาก ชาวอินเดียนิยมดื่มเครื่องดื่มชนิดนี้มากกว่ากาแฟเสียอีก จะเรียกว่าอยู่ในสายเลือดก็คงไม่ผิดนัก

รถไฟ Passenger Train หรือรถหوانเวียนของที่นี่เลยเชียวนะ

การเดินทางมาที่ชุราโหม่นั้นจริงๆ ไม่ยากเย็นเท่าใดนัก แม้จะไม่มีรถไฟตรงดิ่งมาที่เมืองนี้แต่ก็ยังมีรถรับจ้างรวมถึงเครื่องบินมาลงที่นี่โดยตรง สมกับเป็นเมืองท่องเที่ยวซึ่งลักษณะก็เลือกที่จะให้บริการสายการบินเพราะคิดระยะตะแล้วถ้าเลือกโดยสารรถรับจ้างระยะทาง ๖๐๐ กว่ากิโลเมตรจากนิวเดลีมาที่ชุราโหม่าจะใช้เวลาถึงสองวันก็ว่าได้ วันแรกๆ ในต่างแดนอาจจะชุกชุกลักอยู่บ้าง แต่ก็ได้พจนมัยสมกับที่ตั้งใจไว้แต่แรก ดีไม่ดีเธออาจจะได้เปลี่ยนแนวไปเขียนนิยายพจนมัยประเภทระเบิดภูเขา (ไกรลาส) เผากระท่อม (ฤๅษี) แถวนี่เสียละครมะง

“ผมอยากลองพูดภาษาไทยบ้างจัง” จู่ๆ ชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปรีชารู้โดยไม่ได้เงยหน้ามองคู่สนทนา เขาค่อยลากเส้นยาวจากนิ้วนางมายังหลังมือซ้าย อย่างประณีต “คุณสอนผมหน่อยได้ไหมครับ แต่คำทักทายก็ได้ เผื่อคราวหน้ามีลูกค้าคนไทยอีกผมจะได้พูดกับเขาได้”

“ก็...พูดว่า...สวัสดี...ถ้าจะให้สุภาพก็ต้องลงท้ายด้วยครับ มันเป็นคำลงท้ายสำหรับผู้ชายพูดค่ะ รวมกันเป็นสวัสดีครับ”

“ซา-วัต-ตี-คราบ”

“ไม่ใช่ค่ะ สะ-หวัด-ตี-ครับ” ลักษณะเผลออ้อมยิ้มเมื่อคนที่ก้มหน้าก้มตาวาดเขนหาพยายามออกเสียงด้วยสำเนียงแปร่งปร่า ฟังดูคล้ายฝรั่งหัดพูดไทยมากกว่าคนอินเดียเสียอีก

“สะ-หวัด-ตี-คราบ” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองคนสอนแล้วพยายามออกเสียงใหม่อย่างตั้งอกตั้งใจเป็นที่สุด หญิงสาวรู้สึกทึ่งนิดๆ ที่ ‘นักเรียน’ ตัวโตดูจะหัวไวไม่ใช่เล่น

“แบบนี้ใช่ได้ไหมครับ”

“ใช่ได้เลยค่ะ...”

เสียงหวานกลืนหายลงไปในลำคอทันทีที่กวาดตามองเห็นเส้นสีน้ำตาลเล็กน้อยที่เขาบรรจงวาด เธอห่อปากอย่างตื่นตื้นตันกับลายทางนกยูงแสนอ่อนช้อย

ที่โค้งตัวขึ้นพันโคนนิ้วนางของเธอราวแหวนวงจิวขึ้นรูปมาอย่างประณีตที่สุด หญิงสาวรีบยกกล้องดิจิทัลในมืออีกข้างขึ้นเก็บภาพอย่างรวดเร็ว समाจิตจ่ออยู่กับความสวยงามตรงหน้าจนแทบไม่ใส่ใจบทสนทนาอีกต่อไป ดวงตาสีนิลราววัชจับจ้องปลายกรวยที่ตัวดลากลวดลายจากปลายนิ้วนางขึ้นเป็นตัวนกยูงบนหลังมือด้วยความชื่นชมยิ่งนัก ผู้ชายคนนี้มีฝีมือจริงๆ การวาดนกยูงแสนสวยโดยเริ่มจากขนหางของมันก่อนแบบนี้ถ้าไม่เก่งหรือไม่ได้ฝึกซ้อมมาอย่างดีคงไม่มีทางทำได้เป็นแน่ ลำพังแค่มือกรวยบังคับเนื้อครีมให้ไหลออกมาในทิศทางที่ต้องการก็ยากเกินพอแล้ว นี่ยังต้องลากเส้นบนผิวมนุษย์นุ่มหยุ่นที่อาจทำให้ลายเบี้ยวได้อีกต่างหาก ลายเส้นที่มันคงไม่ลังเลบ่งชี้ว่าเขาเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองค่อนข้างสูงทีเดียว

“แล้วชื่อคนไทยล่ะครับ ออกเสียงยากไหม อย่าง...ชื่อคุณเป็นต้น...”

“ก็แล้วแต่จะกะบางชื่อก็ยากบางชื่อก็ง่าย” น้ำเสียงเรียบเรื่อยเหมือนชวนคุยเรื่อยเปื่อยของเขาดูจะไม่ค่อยดังเข้าไปในโสตประสาทของคนที่กำลังตื่นเต้นกับการเก็บข้อมูลตรงหน้าเท่าใดนัก “อย่างฉันชื่อลักษมีก็ออกเสียงตรงตัวไม่ได้มีอะไรยุ่งยาก”

“ลักษมี...เทวีแห่งความงาม...เป็นชื่อที่เหมาะสมกับคุณมากครับ” เขาทอดเสียงนุ่มนวล เรียวปากหยักลึกโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มพึงใจ “เป็นเรื่องบังเอิญเหลือเชื่อที่แม่ตั้งชื่อผมว่ารามตามชื่ออวตารขององค์วิษณุ เคยคิดเล่นๆ อยู่เหมือนกันว่าเมื่อไหร่จะได้พบกับพระแม่สีดาอวตารขององค์ลักษมีเสียที่ไม่เห็นกว่า...จะได้พบจริงๆ”

หัวใจหญิงสาวเต้นรัวจนแทบโผล่เล่นออกมานอกอกเมื่ออีกฝ่ายโถมไอบิน่าลงจนเกือบชิดหลังมือเธอก่อนจะห่อปากเป่าลมลงบนเสนาหาลายนกยูงที่ยังเยือกหมาดๆ ไร่ร้อนที่ชวนให้ชนลุกนั้นทำเอาหญิงสาวต้องชักมือหนีโดยอัตโนมัติ หากชายหนุ่มก็รั้งเอาไว้อย่างสุภาพ จังหวะที่เขาซ้อนตาขึ้นมองเธอแล้วส่งยิ้มหวานให้เป็นที่วินาที่ที่เธอกดชัตเตอร์พอดีจึงเท่ากับเธอถ่ายไอบิน่าหล่อคมคายนั้นไปเต็มๆ

“นี่เขา...หลอกถามชื่อเธออย่างนั้นหรือ...ไม่หรอก่อน...”

“อย่าเพิ่งขยับสิครับ เดี่ยวจะเลอะเทอะ คุณควรจะทำให้แห้งสักพัก ลักสองสามชั่วโมงก็ดี มันจะค่อยๆ แห้งหลุดออกอยู่แล้ว แต่ถ้าอยากให้สะอาดคงต้องล้างด้วยน้ำเปล่านะครับ”

ลักษมีพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้แล้วรีบดึงมือให้พ้นการเกาะกุมของเขา อย่างไม่คิดจะรักษามารยาทอีกต่อไป พวงแก้มแดงปลั่งจนเด็กหญิงในชุดสำหรับที่ยืนมองเธอและศิลปินรูปหล่ออยู่ตลอดเวลาอดที่จะฉีกยิ้มกว้างอย่าง ขบขันไม่ได้

“เสร็จ...เสร็จแล้วใช่ไหมคะ...” ร่างบางระหงลุกพรุดขึ้นยืนด้วยท่าทาง ลนลานเหมือนลูกกวางน้อยขี้ตื่น “ฉันทัน...ฉันทันต้องไปแล้วค่ะ ปานนี่เพื่อนฉันทรอ แยกแล้ว...”

พูดจบลักษมีก็รีบหมุนตัวกึ่งเดินกึ่งวิ่งหนีไปในทันที แม่ไม่ได้เหลียว กลับไปอีกเธอก็รู้สึกได้ว่ามันย่นตาสิบรันทดีคุณั้นยังคงมองตามเธออยู่ หญิงสาว จึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีกเพื่อไปให้พ้นจากรัศมีของสายตาทาหวานฉ่ำนั้นให้เร็ว ที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ นำแปลกนักที่น้ำเสียงแหบต่ำของเขายามเรียกชื่อเธอยังคง ดังก้องซ่าๆ อยู่ในหูราวเสียงสวดภาวนาของเหล่าพรหมณีในเทวสถาน เสียง ก้องกังวานที่...ทำให้ชื่อที่แสนธรรมดาของเธอฟังดูไพเราะจับใจอย่างน่าอัศจรรย์ ลักษมีเฝ้ามริมฝีปากแน่นพยายามสลัดความรู้สึกวูบวาบนี้ออกไปอย่างสุด ความสามารถ

“เพื่อนใหญ่แล้วนะยายใหม่...จะมามีใจเต็นอะไรกับเรื่องแค่นี้กันเล่า...”

“คุณครับ”

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวเมื่อรู้สึกถึงสัมผัสร้อนๆ ที่ต้นแขน อารามตกใจ ร่างบอบบางรีบหมุนตัวหันหลังกลับทันทีจนเสียหลักเซไปปะทะเข้ากับแผงอก กว้างของร่างสูงใหญ่ ทันทีที่เห็นว่าคนตรงหน้าเป็นใครหญิงสาวก็รีบถลาออก ห่างจากเขาราวเป็นของร้อน หัวใจที่กำลังจะสงบเต้นรัวแรงเมื่อได้กลิ่นหอม จางๆ คล้ายกลิ่นกำยานผสมกับกลิ่นเหงื่ออ่อนๆ รวยรินมาจากร่างสูงนั้น กลิ่น

นี้กรุ่นอวลอยู่ในบรรยากาศราวกับจะโอบล้อมเธอเอาไว้อย่างอ่อนโยน เช่นเดียวกับดวงตาและรอยยิ้มสดใสแข่งกับแสงตะวันของชายหนุ่มที่ก้มลงมองดวงหน้าแดงจัดของเธอ

“คุณลืมของ”

ชายหนุ่มยื่นซองหนึ่งสำหรับใส่กล้องถ่ายรูปให้ เธอรับมาแล้วเอ่ยขอบคุณเสียงแผ่ว เป็นครั้งแรกในชีวิตที่รู้สึกที่ตนเองโชคดีที่เกิดมาตัวเล็ก เธอสูงแค่เพียงหัวไหล่ของเขาเท่านั้นจึงไม่ต้องสบนัยน์ตาทวนจ่าป่าน้ำผึ้งคูนั่นตรงๆ และดูเหมือนเขาจะอ่านความคิดเธอออกจึงค่อยๆ ถอยห่างจากเธอทีละนิดเพื่อสร้างระยะห่างพอจะไม่ให้เธอรู้สึกอึดอัด เขายกมือขึ้นเสยผมสองสามครั้งแล้วยืนนิ่งไปครู่ใหญ่คล้ายกับจะพูดบางสิ่ง แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจส่งยิ้มหวานให้หญิงสาวแทน

“ผมก็ต้องไปแล้วเหมือนกัน ขอให้คุยกับเพื่อนๆ เทียวให้สนุกนะครับ”

เขาเอ่ยเพียงเท่านั้นแล้วค่อยๆ เดินถอยหลังจากไปโดยไม่ละสายตาจากดวงหน้าหวานละมุน ลักษณะเียงหน้าขึ้นมองเขาด้วยความรู้สึกขัดเขินอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน รู้สึกสังหรณ์ใจประหลาดว่านี่คงไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่จะได้พบเขา...

ไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่ลักษณะนี้จะได้พบกับผู้ชายที่ชื่อ ‘ราม’

โศลกบทที่ ๒

I Slept and dreamt of thee.
ในนิกร...ข้าฝันหาเจ้า...

นภสินธุ์หน้าบึ้งขณะมองลอดหน้าต่างเฟรนช์วินโดว์ที่สูงจากพื้น
จุดเพดานห้องรับแขกออกไปเห็นรถ BMW สีบรอนซ์เงินแล่นเข้ามาจอดด้าน
หน้าตึกทรงยุโรปสีขาวยาวของตระกูลทริกานต์ เขาโยนหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ
ลงบนโต๊ะกระจกทรงกลมอย่างหงุดหงิดเหลือกำลัง แม้จะลวงเข้าสู่วัย ๕๘
แต่ร่างสูงโปร่งยังคงเค้าความหล่อเหลาอยู่ เขาลุกขึ้นยืนแล้วก้าวฉับๆ ออกไป
ที่ระเบียงด้านนอกโดยไม่ฟังเสียงตัดทานของภุสสุตาภรรยาที่พยายามห้าม
ปรามแม่แต่น้อย

“ที่นี่ไม่ต้อนรับคนชื่อ ภูมิ ยัวร์ธัน กลับไปซะ!”

น้ำเสียงทรงพลังที่ดังก้องไปทั่วบริเวณนั้นทำให้ร่างสูงสง่าที่เพิ่งเปิด
ประตูรถและจอดปลายรองเท้าหนังสือน้ำตาลไหม้ลงบนพื้นนิลลูบลิ้นกึ่งลิ้นหมันต้อง
ชะงักเล็กน้อยก่อนจะพยายามฝืนประดัดรอยยิ้มบนวงหน้าหล่อเหลาราวเทพ
บุตรจำแลง หากแววแห่งความเศร้าหมองกลับฉายชัดอยู่ในดวงตาสีนิลคู่สวย
ใต้ปีกคิ้วเข้มพาดเฉียงขึ้นนิดๆ อย่างเต็มเปี่ยม ภุสสุตาที่เดินตามสามีออกมาที่
ระเบียงรู้สึกใจหายไม่น้อยเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มที่ตนรักเหมือนลูกแท้ๆ ดูจะ

ซุบผอมไปไม่น้อย เขาเอง...ก็คงเป็นทุกอย่างไม่น้อยไปกว่าลักษณะนักรอก เพียงแต่ผู้ชายและผู้หญิงมีวิธีจัดการกับความทุกข์ต่างกัน

ลักษณะ...เลือกที่จะหนี แต่ภูมิ...เลือกที่จะเผชิญหน้า ทั้งๆ ที่รู้ว่าตนเองจะต้องเจ็บเพียงใด...

“สวัสดิ์ครับคุณพ่อ คุณแม่” ภูมิกระพุ่มมือไหว้ผู้สูงวัยกว่าอย่างเก๋ๆ กังๆ เพราะในมือมีช่อดอกกุหลาบสีชมพูช่อโตอยู่ด้วย “ผม...”

“ไม่ต้องเสียเวลาพูดอะไรทั้งนั้น ยายใหม่ไม่ได้อยู่ที่นี้!” นกสินธุ์ซึ่งพูดขึ้นก่อนที่ชายหนุ่มจะพูดจบประโยคโดยไม่แม่แต่จะรับไหว้เพื่อรักษามารยาทสักนิด นัยน์ตาสีสนิมเหล็กบ่งชี้ถึงความแค้นเคืองระคนผิดหวังจนล้นปริ่ม “ถามจริงๆ เอะ หน้าหนาหน้าทามาให้ฉัน! ไล่ทุกวันแบบนี้ไม่มีศักดิ์ศรีบ้างหรือ! หา!”

ใบหน้าคมกล้ำมที่เริ่มปรากฏริ้วรอยเหี่ยวย่นบิดเบี้ยวด้วยแรงโทสะเพียงแค่นึกถึงบุตรสาวสวมชุดไทยจักรีสีงาช้างนั่งสะอื้นไห้ตัวสั่นเทาในอ้อมแขนของตนเมื่อครั้งงานวิวาห์ล่มกลางคันก่อนพิธีจะเริ่มเพียงสองชั่วโมงนั้น หัวใจเขาก็ปวดแปลบราวถูกมือเหล็กบีบขยี้จนแทบแหลกเป็นชิ้นๆ ไม่นึกเลยว่าชายหนุ่มแสนดีที่เคยคุกเข่ากราบกรานให้เขายกลูกสาวให้จะกล้าพาผู้หญิงอื่นมายืนพลอดรักกันในห้องจัดเลี้ยงที่ทางโรงแรมจัดไว้สำหรับพิธีการในช่วงเช้าอย่างไม่อายฟ้าดิน นี่ถ้าไม่คิดว่ารัฐมนตรีกิวพันธุกับเขาสนิทสนมคุ้นเคยกันมานานนับสิบปี เขาคงได้ยิงลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเพื่อนตายคางานไปตั้งแต่วันนั้นแล้ว!

“ผมทั้งที่ได้ทุกอย่างแม่แต่ศักดิ์ศรี ถ้ามันจะทำให้ผมได้ปรับความเข้าใจกับใหม่สักครั้ง” น้ำเสียงของภูมิแปร่งปร่าเมื่อนึกถึงภาพดวงหน้าหวานที่เปราะเป็นไปด้วยคราบน้ำตาติดตื้นอยู่ในทุกห้วงความคิดคำนึง “ให้ผมพบใหม่เถอะนะครับคุณพ่อ”

“ก็บอกแล้วไงว่าใหม่ไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่ถึงอยู่ฉันก็ไม่ให้พบ!” นกสินธุ์ขบกรามแน่นจนเส้นเลือดบนคอปูดโปน แรงโทสะที่พลุ่งพล่านเปลี่ยนผิว

สีเข้มของใบหน้าให้กลายเป็นสีแดงก่ำอย่างรวดเร็ว เขาเกาะราวระเบียงชะงัก
หน้ามองหนุ่มรุ่นราวคราวลูกด้วยแวตากริ้วกราด เป็นเช่นนี้มาเกือบปี
ต่อให้ผ่านไปอีกกี่ปี คนเป็นพ่อก็คงทำใจยอมอภัยให้คนที่ทำให้ลูกสาวและ
ตระกูลของเขาต้องตกเป็นขี้ปากชาวบ้านไปทั้งประเทศเช่นนี้ไม่ได้

“ทำให้ยายไหมเสียใจจนเกือบเสียผู้เสียคนยังไม่พออีกหรือไง หรือว่า
จะต้องให้ลูกฉันตายไปต่อหน้าต่อตาถึงจะสาแก่ใจ หา!”

“คุณคะ พอเถอะค่ะ” ภูสุดาตะท่อนแขนสามีเมื่อเห็นว่าบทสนทนา
ที่มีเขาพูดอยู่ฝ่ายเดียวชักจะเริ่มเลยเถิดเสียแล้ว และอีกประเดี่ยวนกลืนน้
ก็คงจะวิ่งไปคว้าปืนลูกซองในห้องนอนออกมาชู่อตีตัวที่ลูกเขยเช่นทุกครั้ง
ที่ผ่านมา “ฉันขอเถอะค่ะ อย่าให้เป็นเรื่องราวใหญ่โตไปมากกว่านี้เลยนะคะ”

นกลินธุ์หันมามองดวงหน้าแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ ของภรรยา
สุดที่รักครุ่นหนึ่งแล้วชบครามแน่นอย่างพยายามขมอารมณ์เต็มที่ แม้จะซัง
น้ำหน้าภูมิจนนี่ก็อยากจะกระโดดลงจากกระเบียงไปขย้ำคอเพียงใดก็ไม่อาจ
ทำได้ตั้งใจ เพราะเขาเกรงใจภูสุดาคุทุกข์คู่ยากที่ร่วมก่อร่างสร้างตัวมาด้วยกัน
เป็นที่สุด จึงได้แต่เพียงทำท่าฮึดฮัดแล้วสะบัดหน้าเดินหนีไปอีกทางอย่าง
ซัดใจเป็นที่สุด กระนั้นก็ยังไม่วายหันกลับมาส่งภรรยาด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง

“บอกไอ้หมอนั้นให้เอาช่อดอกไม้บ๊อบคอบแตกกลับไปด้วยนะดา
รกรบ้าน บอกมันด้วยว่าจะเอามาอีกก็ขอผมก็โยนทิ้งหมด ไม่มีทางปล่อยให้
ถึงมือยายไหมเป็นอันขาด คนบ้านทริกานต์ไม่ได้โง่งขนาดเจ็บแล้วไม่รู้จักรำ
หรือจะบอกให้!”

พูดจบวางสูงในชุดเสื้อโปกกางเกงผ้าฝ้ายก็เดินบึ่งกลับเข้าไปด้านใน
ภูสุดาถอนใจหนักหน่วงก่อนจะเดินลงบันไดเล็กด้านข้างระเบียงไปยังชายหนุ่ม
ที่ยืนกำหมัดสะกดอารมณ์จนหน้าแดงก่ำอยู่ข้างรถคันงาม ไม่ต้องคาดเดา
ก็พอจะรู้ว่าน่าเสียดยกริ้วกราดดั่งลั่นของนกลินธุ์นั้นนำพาทุกถ้อยสำเนียง
บาดหูผ่านเข้าโสตประสาทของชายหนุ่มเรียบร้อยแล้ว เธอจึงไม่จำเป็นต้อง
ตอกย้ำซ้ำเติมอะไรอีก

“แม่ขอโทษแทนพ่อเขาด้วยนะจ๊ะภูมิ พ่อเขาต้องไปตรวจงานที่ไซต์ก่อสร้างทุกวันก็เลยเหนื่อย อารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร”

ภูสุดายกการก่อสร้างห้างสรรพสินค้าแห่งใหม่กลางใจเมืองของเครือบริษัทกรู๊ปขึ้นเป็นข้ออ้างเรื่องอารมณ์ฉุนเฉียวของสามี แม้จะรู้ว่ามันข้างเป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้นเอาเสียเลยก็ตามที

“แม่ดาไม่ต้องปลอบใจผมก็ได้ครับ ผมรู้...คุณพ่อยังไม่ให้อภัยผม”

ภูมิเรียกภูสุดาอย่างที่เคยเรียกจนติดปากมานานหลายปีพลางยิ้มแห้งๆ เขารู้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันวิวาทลุ่มนั้นมันเกินกว่าจะให้อภัย แม้เขาจะเพียรอธิบายซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้วว่ามันไม่ได้เป็นอย่างที่ทุกคนเข้าใจ แต่ภาพที่ปรากฏแก่สายตาทุกคู่ในเช้าวันนั้นมันช่าง...น่าเชื่อถือมากกว่าลมปากของเขาเป็นล้านเท่า เขาจึง...ต้องทนมองผู้หญิงที่เขารักที่สุดเดินจากไปพร้อมรอยน้ำตาโดยไม่อาจทัดทานอะไรได้เลย

“คงต้องใช้เวลาก็กักพักมั่งจ๊ะ”

ภูสุดายิ้มเนือยๆ ลักพักที่ว่า...ไม่รู้ว่าจะกินเวลานานเท่าใด ยิ่งเป็นชาวจาวโฉงหน้อบายกันไปทั้งวงสังคมเช่นนี้ด้วยแล้วยังเป็นเรื่องยากที่นักลีนธุ์จะยอมลดทิวและความทะนงในศักดิ์ศรีที่มีติดตัวมาแต่กำเนิดลงมาเจรจากับชายหนุ่มด้วยดี ขนาดรัฐมนตรีคิวพันธุและคุณหญิงแพรวใจยังเข้าหน้านานลีนธุ์ไม่ติด ประสาอะไรกับตัวต้นเรื่องอย่างภูมิกันแล้ว แต่คนที่เธอกลัวใจเสียยิ่งกว่าสามีหัวดีก็คือบุตรสาวนั่นเอง มองเผินๆ ลักษณะอาจจะดูน่ารักอ่อนหวาน เป็นสาวน้อยหัวอ่อนที่เชื่อฟังผู้หลักผู้ใหญ่ น้อยคนนักจะรู้ว่าเธอเป็นคนดีเยี่ยมมาแต่ไหนแต่ไร ลองได้ตัดสินใจอะไรลงไปแล้วครั้งหนึ่งจะไม่มีวันเปลี่ยนใจเป็นอันขาด แม้การตัดสินใจนั้นจะทำให้เธอต้องเจ็บปวดอย่างสุดซึ้งก็ตามที

“แม่ดาครับ...ผม...ผมขอพบใหม่ได้ไหมครับ ผม...ผมอยากจะขอโอกาสอธิบายความจริงให้ใหม่ฟังสักครั้ง...” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยสีหน้าและแววตาอ่อนล้า เกือบหนึ่งปีที่ผ่านมา...เขาพยายามขอโอกาสที่จะได้พูดคุยกับ

หญิงสาวหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ต้องผิดหวังเพราะคำปฏิเสธอย่างสิ้นไร้เยื่อใยจากทั้งตัวเธอและภคินีผู้เป็นบิดา ไม่ว่าจะพยายามหาที่บ้านหรือไปดักกรอพบลักขมิตตามสถานที่ที่เธอชอบไปก็ไม่เคยได้พบ จนมารู้ทีหลังว่าหญิงสาวหลบลิ้นหน้าผู้คนไปท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ อยู่เป็นนิตย กระนั้นภคินีก็ยังไม่เคยละความพยายาม เขายังส่งดอกไม้และของกำนัลที่หญิงสาวโปรดปรานมาให้เสมอ แม้จะรู้ว่าสุดท้ายมันจะลงไปอยู่ในถังขยะดังเช่นที่ภคินีบอกก็ตามที อย่างน้อยเขาก็อยาก让她ได้รับรู้ว่าเขายังคงรักเธออยู่ไม่เสื่อมคลาย... และไม่มีวันเปลี่ยนใจไปรักผู้หญิงคนอื่นอย่างที่ 'ใครบางคน' พยายามทำให้เธอเข้าใจเช่นนั้นเป็นอันขาด

“ผมกับภคินีเราไม่ได้มีอะไรกัน...ผมเลิกกับเขาก่อนที่จะได้เจอใหม่ด้วยซ้ำ แม่ดากรู้...”

“แต่ภคินีก็ยังใกล้ชิดสนิทสนมกับหนูณียุตตลอดไม่ใช่เธอจะ” ภคินีระบายลมหายใจหนักหน่วง ความรักที่ดูเหมือนจะราบรินของภคินีและลักขมิตเริ่มปรากฏเค้าลางของความร้าวฉานมาตั้งแต่ตอนที่ภคินีเรียนจบและร่วมหุ้นกับเพื่อนเปิดบริษัทออร์แกนิกส์เล็กๆ นั้นแล้ว นอกจากภคินีจะยุ่งกับการขยายบริษัทจนลืมนัดลูกสาวเธอบ่อยๆ แล้ว เขายังชลูกอยู่กับหนึ่งในหุ้นส่วนที่ชื่อ มณิการ์ ธิดาธิย์ จนเกินงาม ถึงแม้ภคินีจะยืนยันว่าไม่มีอะไรลึกซึ้งเกินกว่าเพื่อนร่วมงาน แต่ผู้หญิงที่ไหนจะทนเห็นชายคนรักไปใกล้ชิดกับอดีตแฟนเก่าได้เล่า ต่อให้เป็นสาวน้อยช่างฝันมองโลกในแง่ดีเสมออย่างลักขมิตก็ตามที

“แม้ว่า...ก่อนที่ภคินีจะมาขอพบน้องเพื่ออธิบายเรื่องอะไรก็แล้วแต่ ภคินีควรไปจัดการเรื่องหนูณียุตให้เรียบร้อยเสียก่อนดีกว่านะจ๊ะ ภคินีจบแต่หนูณียุตไม่จบ ปัญหามันก็จะคาราคาซังอยู่แบบนี้เรื่อยไป”

“ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเกิดเรื่องใหญ่โตแบบนี้...” ภคินีสิ้นประโยคที่ว่า ‘ไม่คิดว่าว่าภคินีจะทำแบบนี้’ ลงคอเพราะไม่อยากจะให้อดีตคนรักต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงไปมากกว่าที่เป็นอยู่ เวลานี้ชื่อของมณิการ์ก็ฉาวโฉ่ไปทั้งวงสังคมจากเรื่องในวันนั้นมากพออยู่แล้ว ทำเอาอดีตเอกอัครราชทูตไทยประจำ

ประเทศในแถบยุโรปอย่างท่านภาสกรและคุณหญิงแพรวพรรณถึงกับไม่ยอมออกงานสังคมเพราะไม่รู้จะตอบคำถามของคนในแวดวงเดียวกันเรื่องลูกสาวคนเดียวอย่างไรดี ทั้งยังไม่กล้าสู้หน้ารัฐมนตรีคิวพันธุ์และคุณหญิงแพรวใจบิดาและมารดาของภูมิที่มักจะได้รับเชิญไปร่วมงานเดียวกันอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย

“ผมขอยืนยันนะครับแม่ดาว่าสำหรับผม ฌิเป็นแค่เพื่อน เป็นแค่หุ้นส่วนของบริษัท ไม่มีอะไรเกินเลยไปกว่านั้นแน่นอน”

“แม่บอกตามตรงนะภูมิ ดูจากสถานการณ์ตอนนี้แล้วแค่คำยืนยันเพียงอย่างเดียวคงไม่พอที่จะทำให้ห้องยอมให้อภัยภูมิได้หรอก การกระทำสำคัญกว่าคำพูดนะจ๊ะ”

เจ้าของนัยน์ตาเรียวยาวรีล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนาทอดสายตามองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างเอื้ออารีเกมสงสารอยู่บ้าง ภูมิเป็นสุภาพบุรุษชนิดที่หาได้ยากยิ่งในทุกวันนี้ อาจเพราะเติบโตมาในครอบครัวที่แสนจะอบอุ่นและได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดีจึงทำให้เขามีบุคลิกนุ่มนวล ชี้แจงใจและแทบจะปฏิเสธใครไม่เป็น ที่น่าเป็นห่วงก็คือ เขาเป็นคนใจอ่อนและชี้สงสารเป็นที่สุดไปอย่างนั้นคงไม่แพ้มารยาทหญิงของมณีกัรจนงานวิวาท์พิงพิณาคเช่นนี้หรอก

“ผมทราบครับแม่ดาว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันทำร้ายจิตใจไหมแค่ไหน ผมถึงอยากจะปรับความเข้าใจกับไหม ผมอยากจะขอโทษเขาและขอโอกาสที่จะเริ่มต้นกันใหม่อีกครั้ง ผมรักไหม และไม่มีวันเปลี่ยนใจไปจากเขาเป็นอันขาด”

น้ำเสียงหนักแน่นและสีหน้าจริงจังของชายหนุ่มรูปงามเบื้องหน้าทำเอาภูสุตาต้องทอดถอนใจอีกครั้งอย่างหนักใจ

“แม่ก็อยากให้ภูมิกับไหมปรับความเข้าใจกันอยู่หรอกนะจ๊ะ แต่ตอนนี้ห้องไม่ได้อยู่ที่นี้จริงๆ แล้วก็ไม่รู้ว่าจะกลับเมื่อไหร่ด้วย”

“ไม่อยู่? แล้วก็ไม่รู้ว่าจะกลับเมื่อไหร่?” เรียวคิ้วเข้มขมวดมุ่นจนแทบเป็นปม “ไหมไปไหนครับแม่ดา?”

“ไหมไปอินเตียจ๊ะ ไปได้สองสามวันแล้วละ”

“อินเดีย!” ภูมิร้องเสียงหลง เพียงแค่นี้ก็ว่าสาวน้อยร่างเล็กบอบบางราวตุ๊กตาแก้วอย่างลักษณะมีต้องไปอยู่ในประเทศแสนกันดารเช่นนั้นเขาก็รู้สึกร้อนรนด้วยความเป็นห่วงยิ่งนัก “โหม...โหมไปทำอะไรที่นั่นครับ แล้วไปกับใครครับแม่ตา”

ในความคิดของภูมิ จริงอยู่...อินเดียอาจเป็นประเทศสวยงามและมีมนตร์ขลัง แต่ก็คงไม่ใช่ประเทศที่ผู้หญิงจะเดินทางไปล่าฟ้ง เพราะนอกจากจะมีการก่อการร้ายอยู่ประปรายแล้ว ยังมีเหล่ามิจจาซีพีที่คอยจ้องหาผลประโยชน์จากนักท่องเที่ยวที่ไม่ประสีประสาอยู่มากมายอันเป็นปรกติของประเทศที่ผู้คนมีความเป็นอยู่เร่ร่อนแค่นี้ เขาเชื่อว่าลักษณะที่มีดวงสมพงศ์กับคนโรครจิตเป็นพิเศษจะต้องตกเป็นเป้าหมายของมิจจาซีพีนับแต่วินาทีที่เท้าแตะพื้นดินแดนศักดิ์สิทธิ์โน่นแน่ๆ

“โหมไปกับพวกหนูเดือนกับหนูก้อนเนยจ๊ะ เห็นว่าจะไปเก็บข้อมูลมาเขียนงานนั่นละ แต่ภูมิไม่ต้องเป็นห่วงนะจ๊ะ โหมไปพักที่บ้านหนูวิชุดา ไม่รู้ว่ภูมิจำได้โหม หนูคนที่ผมยาวๆ หน้าคมๆ ที่เรียนคณะเดียวกับโหม คนที่แต่งงานกับเศรษฐีอินเดียไปเมื่อกลางปีนี่เอง เมื่อก่อนโหมเพิ่งโทร. มาหาแม่ว่าเดินทางไปถึงบ้านหนูวิชุดาที่พาราณสีเรียบร้อยแล้ว”

ไ้รู้ว่าภูสุดาจะไม่ห่วงลูกสาวคนเดียวเสียเมื่อไหร่ แต่ในเมื่อลักษมีไม่ได้เดินทางไปล่าฟ้ง แถมยังมีเพื่อนที่ชำนาญพื้นที่คอยดูแลเป็นอย่างดีคนเป็นแม่จึงค่อยเบาใจลงบ้าง

“พาราณสี...” ภูมิหน้าเครียด พอจะนึกภาพเมืองศักดิ์สิทธิ์คัลลาล่าด้วยเหล่านักแสวงบุญต่างมุ่งตรงมายังแม่น้ำคงคาด้วยเคยเห็นในสารคดีโทรทัศน์มาหลายครั้ง ยิ่งช่วงปลายปีที่อากาศกำลังเย็นสบายด้วยแล้วจะมีนักท่องเที่ยวมากเป็นพิเศษ และนั่นหมายความว่าบรรดาโจรผู้ร้าย พวกลักเล็กขโมยน้อยย่อมออกหากินมากกว่าปรกติด้วยเช่นกัน “โหมจะอยู่ที่พาราณสีอีกกี่วันครับแม่ตา”

“ก็...น่าจะอยู่นานหน่อยละจ๊ะเพราะน้องเคยบอกแม่ว่าอยากไปเที่ยว

แม่น้ำคงคา ไปดูพิธีฮารีวารีอะไรสักอย่างนี่ละ แมกก็ไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก”

คุณผู้หญิงแห่งตระกูลทริกันต์ส่ายหน้าระอาใจ บางครั้งเธอก็รู้สึกเหมือนลูกสาวของเธอมาจากดาวดวงอื่น ทำให้มีความคิดความอ่านและรสนิยมบางอย่างผิดแผกจากคนทั่วไป ในขณะที่ชาวบ้านชาวช่องเขาบ้าเทคโนโลยี จำพวกคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ล่าสุด แต่ลูกสาวเธอกลับชอบที่จะสัมผัสสายธารธรรมโบราณอันเก่าแก่และมีมนตร์ขลัง ไม่ชอบพกโทรศัพท์มือถือแถมชอบจดบันทึกด้วยลายมือมากกว่าพิมพ์ลงในโน้ตบุ๊ก ทำให้เวลาจะส่งต้นฉบับที่ไรต้องมานั่งหน้าเครื่องกดเป็นพิมพ์ถ่ายโอนจากหน้ากระดาษไปสู่หน้าจอจนเป็นสลิปดาห์ เตื่อตร้อนเพื่อนฝูงต้องมาค้างที่บ้านเพื่อช่วยกันพิมพ์เป็นการใหญ่ ภูมิเองก็เคยร่วมขบวนการปั่นต้นฉบับนี้มาแล้ว แต่นั่น... ก็เมื่อก่อนที่เขาจะเรียนจบและมัวแต่ยุ่งกับงานจนแทบไม่มีเวลาให้ลักษณะอื่นอีกเลย...

“ผมจะไปรับไหมกลับมาครับแม่ตา” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ หากสีหน้าเคร่งขรึมนั้นบ่งชี้ว่าเขาเอาจริง “ผมจะไม่ยอมให้ไหมไปอยู่ในที่อันตรายแบบนี้โดยไม่มีใครดูแลเด็ดขาด”

“แม้ว่าอย่าเพิ่งเลยดีกว่านะจ๊ะ ตอนนี้อย่างไรผมคงยังไม่พร้อมที่จะ...”

ยังไม่ทันที่ภูกูดจะพูดจบประโยค ภูมิก็ชิงกระพุ่มมือไหว้ลาผู้สูงวัยกว่าแล้วเดินตรงดิ่งกลับไปขึ้นรถอย่างร้อนรน รถคันหรูวิ่งทะยานออกไปจากเขตหมู่บ้านทริกันต์ด้วยความเร็วที่ทำเอาภูกูดอดเป็นห่วงไม่ได้ ชายหนุ่มคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาจดหมายเลขพร้อมๆ กับประคองพวงมาลัยไปด้วย

“คุณเอกจิตราครับ จองตัวเครื่องบินให้ผมด่วน ผมจะไปอินเดีย” ภูมิเอ่ยเสียงเครียดทันทีที่เลขานุการคุ่นุญที่บิดาส่งให้มาคอยช่วยงานที่บริษัทรับสาย “ผมรู้ว่าช่วงนี้ตัวหายากเพราะคนไปแสวงบุญกันเยอะ แต่ไม่ว่ายังไงผมก็ต้องไปให้ได้ ยิ่งเร็วเท่าไรยิ่งดี...”

ประโยคต่อมาแทบกลืนหายลงไปในลำคอทันทีที่เห็นร่างเพรียวระหง ยืนพิงรถเบนซ์สปอร์ตสีดำที่จอดอยู่ริมฟุตบาทเบื้องหน้า ชายหนุ่มชะลอ

ความเร็วแล้วหักพวงมาลัยเข้าจอตลอดท้ายโดยไม่ต้องหยุดคิดสักนิด เขาก้าวพรวดลงจากรถด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว แต่ยังพยายามข่มไว้อย่างสุดความสามารถ

“คุณมาทำอะไรที่นี่” นัยน์ตายาวเรียวเหลือบมองไปทางรั้วสีชาวยาวสุดลูกหูลูกตาด้วยความรู้สึกขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก เขาไม่ชอบใบเจียนที่มณิการ์มาปรากฏตัวใกล้ๆ บ้านของลักษมีเช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่เธอได้ก่อเรื่องใหญ่โตเอาไว้ถึงเพียงนั้น “คุณจะมาหาเรื่องอะไรไหมเขาอีก”

“ฉันไม่เคยคิดไปหาเรื่องใคร...” หญิงสาวแม่มริมฝีปากที่ทาลิปกลอสสีแดงหม่นแน่น นัยน์ตาคู่สวยที่กรีดยายไลเนอร์ตามสมัยนิยมซ้อนชั้นมองไปบนหน้าหล่อเหลาอย่างออດอ้อน เธอขยับเรือนกายสวยงามได้สัดส่วนราวรูปจำหลักของเทพธิดาจำแลงที่ซ่อนอยู่ใต้เดรสสั้นเหนือเข้าสีเขียวทองอ่อนเข้าประชิดชายหนุ่มอย่างคุ้นเคย แต่ภูมิกลับกระโดดตัวหนีราวกับเธอเป็นถ่านร้อนๆ “ฉันแค่อยากจะคุยกับภูมิจ...”

“แต่ผมไม่มีอะไรจะคุยกับคุณ” น้ำเสียงเย็นชาทำเอาคนฟังสะอึกดวงหน้าสวยจืดเจ๋อกลงทันตาเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ยอมมีใจอ่อนเหมือนเมื่อครั้งอดีต “คุณน่าจะรู้ดีนะคุณว่าเพราะอะไร”

ภูมิจบกรรมแน่จ้องมองดวงหน้าสวยคมของหญิงสาวตรงหน้าไม่วางตาดวงหน้าที่ครั้งหนึ่งเคยติดตรึงอยู่ในหัวใจของเขาตั้งแต่แรกพบสมัยที่เขาเพิ่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้หมาดๆ มณิการ์คือดาวเด่นของคณะรัฐศาสตร์ที่หนุ่มๆ ต่างหมายปอง ภูมิจเคยนึกว่าตนโชคดีเป็นนักหนาที่ได้ครอบครองเป็นเจ้าของทั้งตัวและหัวใจของเธอ ก่อนจะพบว่านอกจากเรื่องความสัมพันธ์ทางกายที่พวกเขาพลั้งเผลอไปในวัยเรียนแล้วพวกเขาก็ไม่มีเรื่องใดเข้ากันได้เลยไม่ว่าจะเป็นนิสัยใจคอ รสนิยมต่างๆ รวมไปถึงวิถีชีวิต มณิการ์เป็นสาวสังคมจำชอบแต่งตัวสวยออกงานปาร์ตี้และตระเวนท่องราตรี ในขณะที่ภูมิจชอบดูหนังฟังเพลงหรือปลูกต้นไม้อยู่กับบ้านมากกว่า ทั้งคู่จึงมักมีปากเสียงพึมพำเถียงกันบ่อยครั้ง หลังจากคบหากันได้เพียงปีเดียวมณิการ์ก็เป็น

ฝ่ายเบื้อหน้ายจนต้องเอ่ยปากขอลดความสัมพันธ์ลงเหลือเพียงเพื่อน แรกๆ สองหนุ่มสาวก็มองหน้ากันไม่ติดเพราะเคยมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกันมาก่อน แต่นานวันเข้าก็เริ่มพูดคุยกันฉันมิตรได้ที่ละน้อยจนค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นมิตรภาพระหว่างเพื่อนในที่สุด

น่าแปลก...ที่ความสัมพันธ์แบบเพื่อนดูจะแน่นแฟ้นกันเสียยิ่งกว่า ตอนคบหากันฉันคนรักเสียอีก และมีมิตรภาพที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ก็คงจะยืนยาวไปตลอดชีวิตถ้ามณิการ์ไม่พยายามกลับเข้ามาในชีวิตของภูมิจากครั้งต่างๆ ที่รู้ว่าเขากำลังจะแต่งงาน!

“ณัฐ...” มณิการ์เตะมือสีน้ำผึ้งสวยไปที่ท่อนแขนแข็งแรงของชายหนุ่มอย่างนุ่มนวลและเป็นมิตรที่สุด แล้วซอมนัยน์ตาอดอ้อนขึ้นมองใบหน้า บึ้งตึงของภูมิจาก “ณิถึงอยากจะคุยกับภูมิจาก จะได้ช่วยกันคิดว่าจะอธิบายยังไงให้ น้องใหม่เข้าใจว่าเรื่องในวันนั้นไม่ใช่ความผิดของภูมิจาก แต่เป็นความผิดของณิเองที่...ตัดใจจากภูมิจากไม่ได้...”

“พอที่” ภูมิจัดมือเธอออกอย่างเย็นชา ดวงตาที่เคยอ่อนโยนอยู่เสมอ ทอประกายกร้าวคล้ายกำลังจะหมดความอดทนในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า “คุณเลิกพูดเรื่องบ้าๆ แบบนี้เสียทีเถอะณิ อย่าทำให้ผมเสียความรู้สึกกับคุณมากไปกว่านี้เลย เรื่องระหว่างเรามันจบไปนานมากแล้ว ตอนนั้นคุณเป็นคนบอกเลิกผมเอง จำไม่ได้หรือไง”

“จำได้สิ ก็มันเป็นเรื่องที่สุดที่ผิดพลาดที่สุดในชีวิตของณิ ตอนนั้นณิยังเด็ก ณิสับสน ณิไม่รู้ว่าจะคนที่ตัวเองรักจริงๆ คือภูมิจาก ณิ...”

“ก็เลยทิ้งผมไปคบกับคนอื่นที่น่าเบื้อน้อยกว่า” ชายหนุ่มต่อประโยคให้เสร็จสรรพโดยไม่รอให้หญิงสาวพูดจบ เขาพยายามกลืนสารพัดคำพรุสวาทที่แล่นขึ้นมาจากคอหอยกลับลงไปนอกอกายกลำบาก “ผมเคยคิดว่าคุณเป็นเพื่อนผม แต่หลังจากเรื่องวันนั้นแล้ว...ผมก็ไม่แน่ใจว่ายังมีมิตรภาพหลงเหลือให้คุณอีกหรือเปล่า...”

ภูมิจบกรามแน่นเมื่อนึกถึงภาพใบหน้าชาวซิดและเนื้อตัวสันเทาของ

ลักษณะยามที่เห็นมณิการ์โผล่เข้ามาจูบเขาแล้วพร่ำบอกรักเข้าวอนไม่ให้เขาแต่งงาน โดยที่เขาเองก็ไม่ทันตั้งตัวในเช้าวันนั้น ชายหนุ่มไม่เคยนึกเลยว่าหญิงสาวที่วางตัวเป็นเพื่อนที่แสนดีของเขามาตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาจะกล้าทำเรื่องบ้าๆ เช่นนั้นก่อนพิธีการในช่วงเช้าจะเริ่มเพียง ๒ ชั่วโมงเท่านั้น เธอโทรศัพท์มาหาเขาด้วยน้ำเสียงสั่นเครือกึ่งรื้อนรนามีเรื่องสำคัญจำเป็นต้องพูดกับเขาให้ได้ก่อนงานแต่งงานจะเริ่ม ภูมิคิดว่าคงเป็นเรื่องงานแพชั่นโชว์ เครื่องเพชรระดับชาติที่บริษัทของเขาได้รับเลือกให้จัดงานจึงไม่รีรอที่จะรีบลงไปพบหญิงสาวตามที่เธอร้องขอโดยไม่รู้เลยว่าเขาได้ตัดสินใจผิดพลาดที่สุดในชีวิตและทำให้เขาต้องสูญเสียคนรักไป...

ความโกลาหลวุ่นวายในเช้าวันนั้นทำเอาบิดามารดาของเขาแทบลมจับ เสียงตะโกนอื้ออึงอย่างโกรธเกรี้ยวของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายแทบจะไม่เข้าโสตประสาทแม้แต่น้อยเพราะเขามัวแต่ตะลึงกับการจู่โจมของมณิการ์จนทำอะไรไม่ถูก กว่าจะรู้ว่ามณิการ์โทรศัพท์เรียกทั้งเขาและลักษมีให้ลงมาที่ห้องจัดงานในเวลาไล่เลี่ยกัน ทุกอย่างก็หายไปเสียแล้ว...

“ภูมิคะ...” มณิการ์ก้าวเข้ามาใกล้ แต่ชายหนุ่มกลับรีบถอยหนีราวเธอเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจที่สุดในโลก

“ผมจะคุยกับคุณเฉพาะเรื่องงานเท่านั้น และจะต้องคุยที่บริษัทด้วย ถ้าคุณอึดอัดอยากจะถอนหุ้นก็บอกมาได้เลย ผมกับไอ้วิทย์จะได้วิ่งหาคนอื่นมารวมหุ้นแทน” ภูมิทิ้งท้ายไว้เพียงเท่านั้นก่อนจะเดินกลับไปขึ้นรถแล้วขับทะยานออกไปอย่างรวดเร็วราวติดปีก เขารู้...ว่าไม่ควรท้าทายมณิการ์เช่นนั้น นอกจากเธอจะเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทแล้ว ลูกค้าส่วนใหญ่ก็ได้มาจากเส้นสายของคนที่ย่างขวางในวงสังคมเช่นเธอทั้งสิ้น วิทยาที่เป็นทั้งเพื่อนสนิทและหุ้นส่วนอีกคนก็บอกให้เขาอดทนทำงานร่วมกับอดีตคนรักต่อไปอีกระยะอย่างน้อยก็เพื่อให้กิจการที่กำลังไปได้สวยอยู่ตัวอีกสักนิดแล้วค่อยคิดหาทางขยับขยายดึงหุ้นส่วนใหม่เข้ามาร่วมงานด้วย กระนั้น...ภาพดวงหน้าเปโระเป็นนคราบน้ำตาของลักษมีที่มักจะผุดขึ้นมาในห้วงความคิดก็ทำเอาเขาแทบ

จะพุ่งเข้าไปขย้ำคอตัวต้นเหตุไม่รู้ก็รอบต่อที่รอบ

‘...พี่ภูมิ...ทำไมคะ...ทำไม...’

เขากำพวงมาลัยแน่นเมื่อเสียงสั้นเครือของหญิงสาวคนรักดังแว่ว
โสตประสาทอีกครั้ง ภูมิเหลือบมองเบาะที่นั่งข้างคนขับแล้วผลอจินตนาการ
ไปว่าร่างบอบบางสวมชุดไทยจักรีสีงาช้างนั่งอยู่ตรงนั้น ดวงตาคู่สวยเอ๋อคลอ
หยาดน้ำใสๆ มองเขาอย่างตัดพ้อระคนเจ็บปวดสุดแสน แต่เมื่อเขาเอื้อมมือ
จะไปปาดซับน้ำตา หญิงสาวก็อันตรธานหายไปเช่นทุกครั้งที่เขานึกถึงเธอ
ชายหนุ่มยกมือขึ้นลูบไบหน้าตนเองอย่างอ่อนล้า...ล้า...ที่ได้แม้วิ่งไล่ตามเงา
ของลักษณะมีราวคนบ้า ล้า...ที่ต้องเห็นแต่เพียงภาพหลอนเช่นนี้ทั้งยามหลับและ
ยามตื่น

‘แล้วไหมล่ะ...ไหมจะฝันถึงพี่...เหมือนที่พี่เฝ้าแต่ฝันถึงไหมบ้างหรือ
เปล่า...’

“ไอ้ใหม่ แกสวยจังเลย” ญัฐวราปราดเข้าไปหาร่างบางระหงที่สวม
ชุดสำหรับลีซมพูกลิบบัวถักทอตีนไหมทองเป็นลายดอกไม้ตามแบบฉบับ
พาราณสีแท้ๆ ขณะเพิ่งเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือน
พื้นเมืองอย่างตื่นตื่น ลักษณะอาจดูตัวเล็กบอบบางประสาสาวสมัยใหม่แต่เมื่อ
สวมใส่ไสลี^๔ สีฟ้าสดพันทับด้วยสำหรีสีตัดกันเช่นนี้เธอดูมีน้ำมีนวลเปล่งปลั่ง
ขึ้นจนผิดหูผิดตา เรือนผมดำขลับถูกรวบถักเป็นเปียยาวประดับด้วยดอกมะลิ
ร้อยเป็นพวงระย้ายาวลงมาระดวงหน้าใสกระจ่างที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอาง
อ่อนบางโทนสีชมพูหากเน้นรอบขอบตาจนหวานคมด้วยกาจลสีดำสนิทตาม
แบบฉบับของสตรีชาวอินเดีย “แบบนี้อีตารามไม่ซิงของแกมาเห็นเข้าเป็นได้
ตาค้างกว่าเดิมแน่ๆ”

“รามไม่ซิงอะไรของแกหาไอ้เนย แล้วเขาก็ไม่ใช่ของฉัน ฉันไม่รู้จัก

^๔Choli ไสลี หรือราวิกา (Ravika) เลือตัวสั้นหรือเลือ่ครึ่งตัวที่สวมใส่ก่อนจะพันผ้าสำหรับทับ

มักจื่ออะไรกับเขาเสียหน่อย เจอหน้ากันแคว้นนั้นวันเดียวเอง แกก็ล้อฉันอยู่ได้” ลักษมีกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเหน้อยหน่า เธอนำอวดภาพถ่ายในกล้องดิจิทัลให้คุณเพื่อนปากโทรมโขงดูเลยจริงๆ ตั้งแต่ณัฐวราเห็นภาพช่างเพนต์เฮนนารูปงามบนหน้าจอสี่เหลี่ยมเล็กๆ เมื่อวันก่อนก็เอาแต่ล้อเธอไม่รู้จักจบจักสิ้น แถมตั้งนามสกุลให้คนในภาพว่า ‘ซิงห์’ เสริจสรรพด้วยเหตุผลองประการ ข้อแรกคนอินเดียในภาพยนตร์ที่แม่คุณเคยดูมักจะนามสกุลซิงห์ และข้อสอง เขาใช้เฮนนาหล่อตีสีเขียวที่พะยี่ห้อซิงห์ (Singh) ช่างเป็นเหตุผลที่ไร้สาระสิ้นดี ให้ตายเถอะ

“อ้าวหรือไม่จริง หล่อลากดินขนาดนั้นคงไม่ซิงแล้วละยะ” ณัฐวราหัวเราะคิกคัก ภาพใบหน้าหล่อคมราวพระเอกบอลลิวูดทำเอาเธองอนเพื่อนอยู่หลายชั่วโมงโทษฐานแอบไปเพนต์เฮนนาให้กับผู้ชายหล่อลำโดยไม่เรียกเธอไปด้วย “เสียตายจริงจริง นี่ถ้าแกอยู่ตรงนั้นนานอีกนิดนะ คงได้สามเป็นแขกแน่ๆ อีต่านันท์ตาเชื่อมใส่แกขนาดนั้น ต้องชอบแกซัวร์ ไม่อย่างนั้นจะเพนต์แหวนห่มใจองแกเอาไว้แบบนี้หรือ แหม...เพื่อนฉันนี่เสน่ห์แรงนะ”

สาวอวบตั้งนิ้วนางข้างซ้ายที่มีลวดลายทางนกยูงอยู่ขี้นดูแล้วหรีตตามองเจ้าของนิ้วด้วยสายตามีเลศนัย

“พูด...พูดอะไรบ้าๆ...” ลักษมีชักนิ้วกลับ พยายามจะไม่นึกถึงภาพถ่ายที่เขาซ้ออนัยน์ตาสีบรันดีเชื่อมหน้าขึ้นมองเธออย่างอ่อนหวาน พยายามที่จะไม่นึก...ถึงสัมผัสสร้อยวูบวบบที่ยังติดอยู่ปลายนิ้วผ่านมาสองวันแล้วแต่ลวดลายสีน้ำตาลอมแดงยังคงเด่นชัด ตัดกับสีผิวขาวฟ่องของเธอราวกับจะย้าเตือนให้รำลึกถึงคนวาดอยู่เสมอ...คนแปลกหน้าที่อยู่ห่างไกลคนละเมืองกับเธอในยามนี้...

“ใครจะมีสามเป็นแขกเธอยะไอ้เนย แกเธอ”

เดือนเด่นสวมชุดสำหรับสี่สัสมัดขับเน้นทรวดทรงเพรียวบางเดินเคียงคู่มากับวิชุดาที่สวมชุดประจำชาติสีฟ้าอ่อนดูสวยงามแปลกตา สาวๆ เริ่มลงมือแต่งองค์ทรงเครื่องกันมาตั้งแต่ช่วงเย็นแล้วโดยมีวิชุดาและสาวใช้ช่วยกัน

นุ่งสำหรับให้ เว้นก็แต่ณัฐวราที่ไม่ยอมนุ่งสำหรับเหมือนคนอื่น แต่สวมชุด
 ปัญญาปี่สุทหรือซัลวาร์ก็มีซีสีเหลืองมะนาวที่ประกอบด้วยเลื้อยตัวยาวและ
 กางเกงทรงพองด้วยเหตุผลว่าตนเองนุ่งสำหรับแล้วพุงป่องไม่น่ามองเท่าเพื่อนฯ

“ไม่ใช่ฉัน ใ่อ้ไหมต่างหาก อิตารามไม่ซิงโง่”

“นี่แกยังไม่เลิกแซวใ่อ้ไหมอีกเหรอเนี่ย”

เดือนเด่นสายน้ำยิ้มๆ เกมระอาใจ รู้ดีว่าณัฐวราพยายามแหย่เพื่อน
 ให้ลืมความแค้น แต่บางครั้งก็ดูจะเกินงามมากไปสักนิดทำเอาลักษมีทำหน้า
 ไม่ถูกอยู่หลายหน

“รามไม่ซิง? ใครเธอ?”

วิชุดาเลิกคิ้วเร็วขึ้นอย่างประหลาดใจ ไบหน้าคมขำดูคล้ายสาวอินเดีย
 อยู่แล้วยิ่งแต้มชาติสีแดงสดจากตีนผมกึ่งกลางหน้าผากไปตามแนวแสกตาม
 ประเพณีของหญิงที่แต่งงานแล้วเช่นนี้ด้วยแล้วยิ่งดูเหมือนคนอินเดียเข้าไปใหญ่
 ระหว่างนั้นณัฐวราถือวิสาสะควักกล่องดิจิทัลของเพื่อนที่วางอยู่บนโต๊ะรับแขก
 ไม่ตัวเตี้ยขึ้นกดดูรูปแล้วยื่นให้เพื่อนดู

“คนนี่ใ่อ้ไหมบอกว่าชื่อราม เป็นช่างเพนต์เฮนนา”

“เพนต์เฮนนา?” วิชุดาขมวดคิ้ว ปรกคิ้วผู้หญิงแบบนี้...ผู้ชายอินเดีย
 ไม่ทำกันหรอก... นัยน์ตายาวเรียวแต่งด้วยกาจลจนดูกลมโตเพ่งมองไบหน้า
 หล่อเหลาบนหน้าจอยุ่ครู่หนึ่งก่อนจะหรีตาลองอย่างครุ่นคิด “คึ้นๆ แสะ...
 เหมือนเคยเห็นหน้าที่ไหนสักแห่ง...”

“เห็นแถวนี้หรือเปล่า ถ้าใช่ก็แสดงว่าดวงสมพงศ์กับใ่อ้ไหมสุดๆๆ
 ประมาณพรหมลิขิตให้มาเจอกันเหมือนในนิยายนำหน้าใ่อ้ไหมเขียนโง่”

“นิยายฉันไม่ได้นำขนาดนั้นเสียหน่อย” ลักษมีแยกเขี้ยวพลางคว่ำ
 กล่องถ่ายรูปมาจากมือเพื่อน เรียวปากอึมึมเล็กน้อย อย่างแสลงอน “พาราณสี
 ห่างจากชชुरาโทเป็นโยชน์ เจอหน้ากันได้ก็แปลกแล้ว”

นักเขียนสาวหลุบตาลงมองภาพของชายหนุ่มบนหน้าจอยุ่ครู่หนึ่ง
 ก่อนจะรีบกดปิดอย่างรวดเร็ว พวงแก้มซบสีเลือดอ่อนจางด้วยความเขินอาย

หญิงสาวทั้งห้าทั้งขวางตัวเองนักที่เขินได้แม้กระทั่งภาพถ่ายเช่นนี้

“แหม เขาอาจจะติดใจแกจนแอบสะกดรอยตามมาจากชชูโรโทก็ได้ ใครจะรู้ แกมันนางงามขวัญใจคนโรคจิต ชอบดั่งดูตพวกมนุษย์พันธุ์ประหลาด อยู่แล้วด้วย” ณีจรรวาลอยหน้าลอยตาพูดล้อเลียนเพื่อนสนุกปากอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

“เพื่อใจอ เลิกล้อฉันได้แล้ว” ลักษมีตัดบทเสียดี๊ดีๆ แล้วหันไปหาวิชุดา และเดือนเด่นที่ยืนอมยิ้มอยู่ข้างๆ กัน “ให้พวกฉันยิ้มสำหรับเพงๆ ใส่อย่างนี้ จะดีเทอริ คุณอรุณสามีแกเขาจะไม่ว่าอะไรเทอริ”

หญิงสาวรู้สึกเกรงใจวิชุดาและ อรุณ คาปุรี สามีของเพื่อนยิ่งนัก ที่นอกจากจะเป็นธุระจัดหาห้องทับให้พักที่คฤหาสน์ตากอากาศหลังงามในเขต เมืองพาราณสีแล้ว ทั้งคู่ยังคอยดูแลอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้แทบจะ ตลอดเวลาตั้งแต่เธอและเพื่อนๆ เขยิบย่างมาที่มหานครแห่งแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ แห่งนี้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องสมชื่อตระกูลคาปุรี ตระกูลโคโรระปะตี^๕ ที่ติดอันดับหนึ่งในสิบมหาเศรษฐีอินเดียจากการจัดอันดับโดยนิตยสาร *ฮินดูสถานไทม์* ตระกูลนี้ก็มีกิจการมากมายตั้งแต่โรงงานทอผ้ากาสีของดีเลื่องชื่อ ของพาราณสีไปจนถึงกิจการยานยนต์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่บริษัทแม่ ตั้งอยู่ในกรุงนิวเดลี แม้อรุณจะเอยปากว่าเพื่อนภรรยาที่เหมือนเพื่อนของเขา กระนั้นลักษมีก็ยังรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเท่าใดนักที่มารบกวณเจ้าบ้านผู้เอื้ออาารี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่วิชุดากำลังพยายามปรับตัวให้เข้ากับบรรดาญาติๆ ของสามีที่ดูจะยังไม่ค่อยยอมรับสะใภ้ต่างชาติเท่าใดนัก โชคดีที่อรุณเป็นหนุ่ม อินเดียหัวสมัยใหม่เติบโตและได้รับการศึกษาที่ประเทศอังกฤษมาตั้งแต่ยังเด็ก เขาจึงไม่มีใครยึดถือจารีตประเพณีโบราณแต่อย่างใด อีกทั้งคุณปู่ของเขา ท่านวิชัย คาปุรี ที่เลี้ยงดูเขาแทนบิดามารดาซึ่งเสียชีวิตไปในอุบัติเหตุทาง รถยนต์ ก็ยังรักและตามใจหลานชายคนเดียวยิ่งเป็นที่สุดไม่เคยขัดใจอรุณแม้

^๕โคโรระปะตี (Crorepati) มีความหมายถึงเศรษฐีเงินล้านหรือคหบดีผู้มั่งคั่ง

เพียงครั้ง ในเมื่อประมุขของตระกูลยอมรับสะใภ้คนไทยเต็มหัวใจ เหล่าญาติที่ต้องฟังโศลกของวิชัยจี^๖ จึงไม่กล้าที่จะแสดงอาการต่อต้านตรงๆ แต่ก็ยังคงทำท่าบึ้งและตั้งป้อมรังเกียจวิชุดาอยู่ยามลับสายตาวิชัยจีนั่นเอง

วิชุดาบอกว่าเธอไม่ถือโทษโกรธญาติๆ ของสามีแม้แต่หน่อย เธอเข้าใจดีว่าในอดีตยังคงยึดถือเรื่องของวาระและเชื้อชาติอยู่อย่างลึกซึ้ง แม้จะมีกฎหมายห้ามไม่ให้ถือเรื่องวาระออกมาแล้วก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติกลับไม่อาจห้ามความเชื่อที่ยังรากฝังลึกอยู่ในจิตใจของผู้คนมานานนับพันปีนี้ได้ ในบางพื้นที่ของอินเดียโดยเฉพาะแคว้นที่ห่างไกลความเจริญและยังยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีเก่าๆ การแต่งงานข้ามวาระและเชื้อชาติยังถือเป็นเรื่องร้ายแรงและไม่มีวันได้รับการยอมรับจากชุมชนเป็นอันขาด ยิ่งหากหนุ่มสาวคูใดพบรักและแต่งงานกันเองโดยไม่ผ่านการยินยอมของบิดามารดาด้วยแล้วอาจก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมอันน่าสะพรึงได้เลยทีเดียว ดังเช่นที่เคยเป็นข่าวครึกโครมเมื่อหลายปีก่อนเมื่อชายหนุ่มคนหนึ่งจดทะเบียนสมรสกับหญิงสาวในวาระเดียวกันโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ ฝ่ายชายจึงถูกญาติพี่น้องทั้งของตนเองและฝ่ายหญิงรวมประชาทัณฑ์เสียชีวิตต่อหน้าภรรยา โดยที่เจ้าหน้าที่ตำรวจนับสิบนายที่อยู่ในเหตุการณ์ไม่อาจช่วยเหลืออะไรได้เลย

ลักษณะจิตใจที่ชีวิตการแต่งงานของเพื่อนรักไม่ต้องพบกับเรื่องราวเลวร้ายแบบนั้น ถ้าไม่นับเรื่องญาติๆ ของสามีรูปงามผู้แสนดีแล้ววิชุดาก็ดูจะมีความสุขที่อยู่หอกร แต่ถึงอย่างนั้นลักษณะก็ยังคงคิดว่าไม่ควรรบกวนเพื่อนมากเกินไปอยู่ดี

“คิดมากเกินไปได้นำไหม สำหรับพวกนี้มาจากโรงทอของครอบครัวเราเอง อรุณบอกให้ยกให้พวกเธอเป็นของขวัญต้อนรับ ห้ามปฏิเสธเด็ดขาด สามีฉันขึ้นน้อยใจ เต็มใจจะพานอนหลับไปด้วย” วิชุดายิ้มหวาน เอื้อมมือไปจัดสำหริบนตัวลักษณะให้เข้าที่เข้าทางอย่างอารมณ์ดี “อีกอย่างหนึ่งวันนี้เป็นวันธันเดรอส^๗

^๖ จี มักใช้ลงท้ายชื่อเพื่อแสดงความเคารพนับถือ มีความหมายว่าท่านหรือคุณนั่นเอง

วันแรกของเทศกาลดิwali สาวๆ ก็สวม紗หรือออกไปเดินเที่ยวในเมืองกัน
ทั้งนั้น เข้าเมืองตาหลิวก็ต้องหลิวตาตามลิว”

“ดิwali เหนือ? นี่ฉันจะได้ไปดูเขาจุดประทีปกันริมแม่น้ำคงคาด้วย
หรือเปล่า”

ลักษมีเบิกตากว้างอย่างตื่นตื่น รีบกดกล้องถ่ายรูปเช็กแบตเตอรี่และ
เนื้อที่ในเมมโมรี่การ์ดว่าเพียงพอจะเก็บภาพงานเทศกาลในครั้งนี้หรือไม่ทันที

“แล้วไอ้ดิwalินี้คืออะไร เทศกาลขนมแขกหรือ”

ณัฐวานึกถึงขนมกุหลาบจามุน^๘ หวานอร่อยที่เพิ่งได้กินเมื่อวานแล้ว
น้ำลายสอ มาเที่ยวทริปนี้ได้ไม่กี่วันน้ำหนักของคนที่พุ่งพรวดจนแทบ
จะสวมกางเกงยีนตัวเก่งไม่ได้เสียแล้ว

“ยายอ้วนอ้วน...” เดือนเด่นเอื้อมมือไปหยิกแก้มนุ่มนิ่มของสาวอวบ
อย่างขบขันแกมหมั่นไส้นิดๆ “เคยสนใจอะไรนอกจากเรื่องกินบ้างไหมเนี่ย
เทศกาลดิwali ไม่ใช่เทศกาลขนมแขกยะ เป็นเทศกาลที่เขาจุดประทีปบูชา
พระแม่ลักษมีกัน ๕ วัน ๕ คืนต่างหาก หัดดูทีวีช่องดิสด์เพอริชชะบ้างนะ ไม่ใช่
เอาแต่ดูรายการทำอาหาร”

ณัฐวานัดมือเพื่อนแล้วย่นจมูก วิชุดาหัวเราะก่อนพูดเสริมด้วยรอยยิ้ม
“ก็เป็นเทศกาลแบบที่ยายเดือนบอกนั่นละจ๊ะ จะถือว่าเป็นปีใหม่ของ

^๗ วันแรกของเทศกาลดิwali ถือเป็นวันสำคัญที่สุด คำว่าธันนั้นมียะสอดคล้องกับ
เงินตราและพระแม่ลักษมีที่เป็นเทพีแห่งความงามและโภคทรัพย์ ในวันที่ผู้คนจะจุดประทีป
เฉลิมฉลองกันอย่างยิ่งใหญ่ (และต่อเนื่องไปจนครบ ๕ วัน) และเปิดประตูหน้าต่างบ้านไว้
ต้อนรับองค์เทพีลักษมีและรับโชคลาภเข้ามาในครัวเรือน

^๘ กุหลาบจามุน (Gulab Jamun) ขนมรสหวานจัดทำจากแป้งผสมนมวัวปั่นเป็นก้อนกลมๆ
ทอดในกี้ (Ghee) หรือเนย แล้วราดด้วยน้ำเชื่อมผสมลูกกระวานกับน้ำดอกไม้เทศ นิยม
กินคู่กับชาอินเดียซึ่งมีรสขมเพื่อตัดรสหวานจัดไม่ให้เลี่ยนจนเกินไป นับเป็นขนมมีชื่อเสียง
เป็นที่รู้จักมากที่สุดชนิดหนึ่ง

คนอินเดียนก็ไม่ผิดนักหรอก มีตำนานหลายตำนานด้วยนะ บ้างก็ว่าเป็นวันที่พระแม่ลักษมีอภิเษกสมรสกับองค์พระนารายณ์ บ้างตำนานก็ว่าเป็นวันที่พระรามกับนางสีดาเสด็จกลับเข้าเมืองหลังจากเดินป่าอยู่ ๑๔ ปี แต่หลักๆ แล้วคนจะจุดโคมหรือประทีปบูชาพระแม่ลักษมีและพระพิฆเนศเพื่อขอพรแห่งความสำเร็จและความร่ำรวยมากกว่า”

“โอ้โฮ ตั้งแต่มีสามีสักแซกเนี่ยคุณจะมีพื้นฐานด้านวัฒนธรรมแซกๆ แน่นปึกนะยะ” ญัฐวราจิกยิ้มล้อเลียนพลางหัวเราะคิกคักก่อนจะหันไปหาลักษมี “วันนี้พระรามจะเข้าเมือง แกก็อย่าลืมไปจุดเทียนต้อนรับพระสวามีด้วยละ โอ้โหม เพื่อจะเจอพระรามของแกไง”

“แกก็พูดอะไรเรื่อยเปื่อย”

ลักษมีก็กลอกตาขึ้นมองฟ้าอย่างเหนื่อยหน่าย นี่ขนาดเปลี่ยนเรื่องพูดแล้วญัฐวรายังวกกลับเข้ามาเรื่องเดิมจนได้ ท่าทางเธอคงจะถูกยายก้อนเนยตัวแสบล้อเช่นนี้ไปจนกว่าจะกลับเมืองไทยโน่นกระมัง ขณะกตสวิตซ์ก็ลองเช็กความพร้อมอีกครั้งก็ปรากฏภาพใบหน้าหล่อเหลาขึ้นบนหน้าจอเธอได้แต่ย่นจมูกราวกับเขาอยู่ตรงนั้นด้วย

‘ฉันต้องปวดหัวเพราะคุณแน่ๆ เซียว ราม ซิงห์...’

หลังมื้ออาหารค่ำวิชุดาก็พาลักษมี เดินเล่น และญัฐวราออกมาเดินเล่นชมงานเทศกาลดิปาวาลีหรือที่เรียกย่อๆ ว่าดิปาลีที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคาโดยมีบอดีการ์ดร่างยักษ์ ๓ นายคอยเดินอารักขาและคอยอำนวยความสะดวกอย่างใกล้ชิด แม้วิชุดาจะขอร้องว่าเธอและเพื่อนต้องการความเป็นส่วนตัว แต่ผู้เป็นสามีก็ไม่ยอมทำเดี๋ยวนั้นเพราะเขาห่วงความปลอดภัยให้ผู้หญิงต่างชาติเที่ยวเดินท่อมๆ เตร่ตามลำพังในช่วงเทศกาลที่มักจะมีมิจฉาชีพแฝงอยู่ในฝูงชนเช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่เขาไม่อาจมาดูแลพวกเธอด้วยตนเองเนื่องจากต้องประชุมผ่านวิดีโอคอนเฟอเรนซ์กับหุ้นส่วนของบริษัทจากอังกฤษเรื่องปัญหาผลิตอะไหล่รถยนต์ได้ไม่ตรงตามเป้า วิชุดาจึงจำใจ

พาเพื่อนๆ ไปเที่ยวโดยมีทั้งบอดีการ์ดและสาวใช้คอยเดินตามเป็นฝูงจน
ณัฐวราอดแซวไม่ได้ว่าอีกหน่อยสามีชี้หัวอย่างอรุณคงให้ลูกน้องคอยถ่ายวิดีโอ
ส่งผ่านดาวเทียมรายงานความเคลื่อนไหวของภรรยาสุดที่รักเป็นแน่

คนเดียวที่ดูจะไม่อณาทรร้อนใจว่าจะมีผู้ติดตามให้รำคาญใจหรือไม่ก็
คือลักษมี นักเขียนสาวมัวแต่ตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศงานเทศกาลที่เต็ม
ไปด้วยหมอกควันจากการจุดพลุเฉลิมฉลองแทบจะทั้งวันจนเหมือนเมือง
ทั้งเมืองตกอยู่ในเมฆหมอกที่บันดาลโดยเหล่าทวยเทพ เธอหยิบกล้องดิจิทัล
ตัวเก่งออกมาจากกระเป๋าปักเลื่อมใบย้อมที่คล้องข้อมือไว้ขึ้นมาปรับโหมด
สำหรับถ่ายภาพกลางคืนแล้วรัวเก็บภาพไม่ยั้ง ยังได้เห็นแสงประทีปวิบวาม
ราวแสงดาวโดยรอบ จินตนาการของคนช่างฝันก็แทบจะเตลิดไปไกล เรียว
ปากอึ้งมึนงงๆ อย่างตื่นตันทันเมื่อเห็นดิยา^๙ วางเรียงตามหน้าประตูบ้านและ
ตามรางริมฝั่งแม่น้ำ บ้างก็จัดวางไว้บนรังโกลี^{๑๐} ที่มีลวดลายสีสันทึบแปลกตา
อย่างไม่เคยเห็นมาก่อน

^๙ ดิยา (Diya) ถ้วยขนาดเล็กมีทั้งทำจากดินเผาและโลหะ ใช้สำหรับจุดประทีปบูชาเทพเจ้า
ในศาสนาฮินดู อาจจะมีเทียนน้ำมันและใส่ไส้ตะเกียงที่ทำจากฝ้ายขั้วเป็นเส้นยาวๆ ลงไปเพื่อ
จุดไฟหรือเทเทียนเหลวลงไปและรอให้แข็งตัวก็ได้ บางครั้งจะมีการประดับประดาสีอย่าง
สวยงามให้เข้ากับงานเทศกาลด้วย ดิยาถือเป็นสัญลักษณ์ของดิวาตี เป็นตัวแทนของปัญญา
และแสงสว่าง

^{๑๐} รังโกลี (Rangoli) การโรยผงแป้งย้อมสีหรือเมล็ดพืชย้อมสีเป็นลวดลายสวยงามที่
หน้าประตูบ้าน มักจะเป็นลวดลายมงคล เชื่อว่าจะนำโชคดีมาให้และเป็นการบ่งบอกว่า
ยินดีต้อนรับและอวยพรแขกผู้มาเยือนทุกๆ ท่านไปพร้อมๆ กัน ทางใต้ของอินเดียจะเรียก
ว่าโคลัม (Kolam) มีลวดลายเป็นเรขาคณิตมากกว่าและใช้แต่ผงแป้งสีขาวที่ทำจากข้าว
วาดลงบนพื้นดินหน้าประตูบ้านที่ฉีบน้ำล้างสะอาด เกลี่ยจนเรียบทิ้งให้หมาดๆ เจ้าบ้าน
ฝ่ายหญิงจะวาดลายนี้นี้ทุกวันก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเพื่อเป็นการต้อนรับแขกหรือและเพื่อความ
สดชื่นสวยงามของบ้าน

วิชุดาอธิบายว่าเป็นประเพณีที่ยึดถือกันมาแต่โบราณว่าบรรดาหญิงสาวของแต่ละครัวเรือนจะนำพวกเมล็ดพืชย้อมสีหรือผงแป้งสีล้วนสวยงามมาโรยเป็นลวดลายต่างๆ โดยมากจะวาดอยู่ในวงกลมหรือสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่จำพวกดอกไม้ตามแบบพื้นเมือง สัตว์มงคลต่างๆ เช่นนกยูง นกแก้ว หรือรอยพระบาทของพระแม่ลักษมีที่นิยมวาดที่สุดในช่วงเทศกาลดิปาวาลี เพราะถือว่าการที่พระแม่มาเยือนและประทับรอยพระบาทไว้เป็นมงคลสูงสุด บางครั้งก็อาจใช้กลีบดอกไม้สดๆ โรยแทนผงสีเหล่านี้ก็มี ปัจจุบันมีการใช้สีโปสเตอร์ผสมน้ำวาดเพราะทนทานกว่า

“เราไปลอยประทีปกันก่อนนะ แล้วเดี๋ยวค่อยไปดูพิธีคงคาอารตี^{๑๑}กัน”

วิชุดาคลี่ยิ้มเอ็นดูเมื่อเห็นว่าลักษมีมัวแต่จดจ่อกับการถ่ายภาพจนแทบจะไม่สนใจว่าตนเองกำลังยืนอยู่ท่ามกลางคลื่นมนุษย์จำนวนมหาศาลที่แทบจะพาเธอไหลไปตามฝูงชนและพลัดหลงกับคณะได้หากบอดีตการ์ตตัวโตไม่คอยไปยืนขวางเอาไว้ ลักษมีเป็นเช่นนั้นมาแต่ไหนแต่ไร เมื่อใดที่หลุดเข้าไปอยู่ในวงค์ของจินตนาการส่วนตัวแล้วละก็จะไม่สนใจเรื่องอื่นนอกจากสิ่งที่ผุดอยู่ในห้วงความคิดเลยแม้เพียงนิด และเพราะแบบนี้แหละลักษมีของเพื่อนๆ จึงกลายเป็นนักเขียนนิยายชื่อดัง เจ้าของจินตนาการล้าลึกและมุมมองในการมองโลกที่ไม่เหมือนใคร แต่บางครั้งการเอาแต่จมดิ่งในโลกของตนเองเช่นนี้ก็ทำให้เธอเป็นคนที่มีมักจะเก็บเรื่องราวต่างๆ ไว้ในใจคนเดียวไม่ยอมระบายให้ใครฟัง ได้แต่รอวันให้ความอัดอั้นตันใจทั้งหลายปะทุระเบิดออกมาในคราเดียว...เช่นเรื่องราวระหว่างเธอกับภูมิเป็นต้น...

น้อยคนนักที่จะรู้วาระระหว่างลักษมีกับภูมินั้นเริ่มปรากฏตั้งแต่มัยที่ทั้งคู่เริ่มคบหากันปีแรกๆ แล้ว คงไม่มีผู้หญิงคนไหนทนเห็นคนรัก

^{๑๑} อารตีคือพิธีบูชาไฟแต่เทพในศาสนาฮินดู คงคาอารตีเป็นการบูชาแม่น้ำคงคาโดยเหล่าพราหมณ์ ถือเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์และนำชมเป็นอย่างยิ่ง

ของตนใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้หญิงที่เป็นรักครั้งเก่าได้หรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้หญิงคนนั้นเป็นสาวงามหยดย้อยและเปี่ยมเสน่ห์อย่าง มณิการิธิดารีย์ ด้วยแล้ว วิชูดามองเสียหน้ากระจ่างใสต้องแสงประทีปของเพื่อนแล้วลอบถอนใจเบาๆ ลักษณะเองก็สวยไม่น้อยไปกว่าผู้หญิงคนนั้นหรอก เพียงแต่ดูใสซื่อเหมือนเด็กๆ ไม่เย้ายวนใจเหมือนผ้ายันั้น ถ้าเทียบกันแล้วก็เหมือนแอดดอกมะลิดอกเล็กๆ ไปเปรียบกับดอกกุหลาบแดงจากอังกฤษนั่นละ แถมยังเป็นกุหลาบที่มีหนามพิษเสียดด้วย ต่อหน้าภูมิแล้ว มณิการิธิดาทำตัวเป็นมิตรและเอ็นดูลักษณะเป็นอย่างดีประสาธนูที่รุ่นน้องร่วมมหาวิทยาลัย แต่ลับหลังผู้หญิงคนนั้นมักจะคอยหาเรื่องพูดให้แม่เพื่อนจ่อมคิดมากหน้าเสียทุกครั้ง วิชูดายังจำประโยคที่มณิการิธิดาทอนภูมิแนะนำให้ลักษมีรู้จักสาวรุ่นพี่ได้ไม่รู้ลืม

...ยีนดีที่ได้รู้จักนะจะน้องใหม่ เรียกพี่ว่าณิกก็ได้ พี่เป็นแฟนเก่าของภูมิจะ...

แรงและประกาศจุดยืนชัดเจนทำเอาวิชูดาและเพื่อนๆ เสียวลันหลังแทนเพื่อนเสียจริงๆ และนับจากวันนั้นชีวิตรักของลักษมีก็มีชื่อ มณิการิธิดารีย์ คอยกักร่อนอยู่ตลอดจนพังทลายลงในที่สุด ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจนักบ่อยครั้งที่ลักษมีโทรศัพท์ไปหาแฟนหนุ่มตอนดึกๆ แล้วมณิการิธิดาเป็นคนรับสายบอกว่ายังประชุมอยู่ด้วยกันที่บริษัท บ่อยครั้งที่ภูมิผิदन็ดเพราะหุ้นส่วนสาวเสนอโปรเจกต์ใหม่ๆ ทำให้การประชุมยืดเยื้อจนเขาปลีกตัวออกมาไม่ได้ที่ร้ายที่สุดก็คือในวันเกิดของลักษมีที่ภูมิได้รับโทรศัพท์จากมณิการิธิดาให้ไปสถานที่จัดงานด่วนเพราะแผนงานในวันรุ่งขึ้นมีปัญหา เขาจึงต้องกระแจะลักษมีไปนั่งเคลียร์งานที่ออฟฟิศ ทิ้งให้เธอรอจนหลับโดยไม่ได้ไปแต่ก็เกิดด้วยซ้ำในใจลึกๆ แล้ววิชูดาดีใจที่งานวิวาร์หุหรธาไฮโซนั้นล่มเสียได้เพราะเพื่อนเธอจะได้ไม่ต้องทนผูกติดกับนางมารร้ายอย่างมณิการิธิดาไปตลอดชีวิต เธอยอมรับว่าภูมิเป็นคนดีเพียบพร้อมในทุกๆ ด้าน แต่ถ้าการแต่งงานกับสุดยอดสุภาพบุรุษอย่างเขาหมายถึงต้องพ่วงแฟนเก่าที่เขาสลัดไม่หลุดเข้าไปในชีวิตคู่ด้วยละก็

อย่าแต่งเสียดีกว่า

“สวยจังเลย” เดือนเด่นอุทานอย่างตื่นตื่นเมื่อเห็นประทีปนับพันลอยอยู่บนผืนน้ำคงคาที่กว้างใหญ่ “โหมม ถ่ายรูปให้ฉันหน่อยเร็ว เอาสวยๆ นะ”

ไม่พูดเปล่าร้างผอมบางในชุดลำหรีสีส้มยังประคองประทีปที่สาวใช้ของวิชุดาจัดทำให้มาไว้ใกล้ๆ ใบหน้าตนเอง ลักษณะหัวเราะพลางกดชัตเตอร์ด้วยรอยยิ้มสดใสอย่างที่เพื่อนๆ ไม่ได้เห็นมานานปี เธอถ่ายภาพเพื่อนๆ อีกหลายภาพก่อนจะหันไปจุดประทีปของตนเพื่อลอยบูชาพระแม่คงคาบ้าง หญิงสาวถือประทีปที่ทำจากใบไม้เอาไว้เมื่อข้างหนึ่ง มีอีกข้างพยายามรวบรวมสายสำหรับดึงขึ้นสูงเพื่อที่จะไม่สะดุดยามเดินลงไปตามบันไดกาฏ^{๑๒} ร่างบางระหงค่อยๆ ย่อกายลงนั่งตรงช่องว่างระหว่างผู้คนที่นั่งเรียงรายลอยประทีปเป็นทิวแถว สองมือประคองกระหงิบไม้เอาไว้ก่อนจะค่อยๆ กลับตาดั้งจิตอธิษฐานขอพรให้บิดามารดามีสุขภาพแข็งแรง วุบหนึ่งภาพใบหน้าฉาบด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนของภุมมิกิผุดความชื่นมา ความโหยหาและอาหารที่ยังแฝงตัวอยู่ในก้นบึ้งของหัวใจกระซิบบอกให้เธอขอพรจากพระแม่คงคาเผื่อเขา...ขอให้เขา...มีชีวิตที่ดี...และ...มีความสุข...ตลอดไป เธอ...ขอลอยอดีตรักในวันวานทิ้งไปนับตั้งแต่วินาทีนี้...

ปึก! แแรงกระแทกจากเบื้องหลังทำเอาร่างน้อยแทบล้มคะมำลงไปใ้แม่ น้ำ แต่วินาทีนั้นกลับมีวงแขนแกร่งตัวดริตรอบเอาเธอไว้ได้ทัน ลักษณะกะพริบตาถี่ๆ อย่างงุนงงก่อนจะค่อยๆ ซ้อนนัยน์ตาคมหวานขึ้นมองใบหน้าเจ้าของอ้อมแขนซ้าๆ ดวงตาคมกริบที่มองตอบกลับมาทำเอาหญิงสาวนิ่งอึ้ง

^{๑๒} กาฏ (Ghat) หรือที่คนไทยมักเรียกว่าฆาต คือทำน้ำที่คนอินเดียใช้เป็นที่อาบน้ำและซักล้างสิ่งต่างๆ พาราณสีมักใช้กาฏเป็นที่อาบน้ำศักดิ์สิทธิ์ของแม่น้ำคงคาในยามเช้าและเป็นการนมัสการพระอาทิตย์ไปด้วยในตัว มีบางกาฏที่ใช้ประกอบพิธีคงคาอารตีและบางกาฏก็เป็นที่เผาศพและกวาดอัฐิลงสู่แม่น้ำด้วยเช่นกัน ทำให้คนไทยบางคนเข้าใจว่าฆาตหมายถึงสถานที่สำหรับเผาศพและมีนัยยะถึงการเสียชีวิต

ไปชั่วขณะ มือที่ถือดวงประทีปนั้นพานอ่อนแรงจนแทบปล่อยร่วงหล่นลงไป
ในแม่น้ำหากอีกฝ่ายไม่เอื้อมมือขึ้นมาประคองเอาไว้คล้ายจะรู้

“ที่ที่คนเยอะ คุณต้องระวังตัวหน่อย ไม่อย่างนั้นได้ถูกเบียดตกลงไป
ในแม่น้ำแน่ๆ”

ทันทีที่ได้ยินภาษาอังกฤษสำเนียงแปร่งหูแต่คุ้นเคยอย่างประหลาด
ลักษมีก็เบิกตากว้าง

“คุณ...ราม...”

เรียวกปากหยักลึกที่ล้อมกรอบด้วยไรหนวดเขียวครี้มกว่าที่หญิงสาว
จำได้แยมขึ้นเป็นรอยยิ้มกว้างจนพวงแก้มปรากฏรอยลักยิ้มชวนมอง
วงหน้าที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวรุ่มร่ายประปานั้นดูมีมนตร์ขลังยาม
ต้องแสงประทีปพร่างพราราวแสงดาวสะกดให้หญิงสาวนิ่งงันโดยไม่รู้ตัว
ชายหนุ่มหลุบตาลงมองลายเสนาที่เริ่มจางบนนิ้วเรียวกเล็กของเธอแล้วเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“นมัสเตครับ คุณลักษมี”